

Lord Raffles

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

DE GOUD-FEE

N° 2025

NEDERLAND : 35 Ct.
BELGIE : 5 Fr.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal
Uitgave van « IN DEN OUDEN WINDMOLEN », Hasselt (België)
Voor Nederland ROMAN- BOEKVERENIGING, AMSTERDAM

ster
genaamd
RAFFLES
ONBEKENDE

DE GOUD-FEE

HOOFDSTUK I.

EERSTE KENNISMAKING

Dorpen, vlekken en gehuchten die de naam van Gold Creek dragen bestaan er vooral in het Noordwesten van de Verenigde Staten en in Canada bij dozijnen maar er zal er waarschijnlijk geen enkele zijn, die met zoveel recht die veelzeggende naam draagt, als het Gold Creek, dat op ongeveer twaalf dagreizen ten Noordoosten van Fort Joeken is gelegen.

Ten eerste ligt het zeer kleine plaatsje inderdaad aan een Creek, een inham van een zijtak van de Porcupine en ten tweede vindt men in de buurt goud.

Het is waar, dat die vondsten wel spoedig zullen ophouden en daarmee houdt dan ook het bestaansrecht op van een zeer klein plaatsje als Gold Creek, dat op zijn hoogst honderd vijftig vaste inwoners telt, in hoofdzaak kroeghouders en winkeliërs en verder een vlottende bevolking heeft van en paar duizend zielen: voor negen en negentig procent mannen. Het

vrouwelijk element is daar in het hoge Noorden slechts zeer spaarzaam vertegenwoordigd en dat is geen wonder, wanneer men rekening houdt met de omstandigheden waarin daar geleefd moet worden.

Alleen heel sterke mannen houden het uit. De anderen gaan te gronde, onherroepelijk.

Met Gold Creek zal het evenzo gaan, het zal even snel van de aardbodem verdwijnen, als het er op verschenen is, sneeuw, wind, regen en zonneschijn zullen samenspannen om af te rekenen met de ellendig, slecht gebouwde blokhutten, waarvan de bouwer trouwens heel goed wist, dat hij niet voor de eeuwigheid bouwde en zelfs niet voor eeuwen.

En enkele jaren nadat de laatste wanhopige winkelier het zal hebben verlaten, zal er van de lieflijk gelegen vlek niets meer over zijn dan wat verrotte planken en misschien de her-

Lord Lister

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

DE GOUD-FEE

N° 2025

NEDERLAND : 35 Ct.
BELGIE : 5 Fr.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal
Uitgave van « IN DEN OUDEN WINDMOLEN », Hasselt (België)
Voor Nederland ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL, AMSTERDAM

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

DE GOUD-FEE

HOOFDSTUK I.

EERSTE KENNISMAKING

Dorpen, ylekken en gehuchten die de naam van Gold Creek dragen bestaan er vooral in het Noordwesten van de Verenigde Staten en in Canada bij dozijnen maar er zal er waarschijnlijk geen enkele zijn, die met zoveel recht die veelzeggende naam draagt, als het Gold Creek, dat op ongeveer twaalf dagreizen ten Noordoosten van Fort Joekon is gelegen.

Ten eerste ligt het zeer kleine plaatsje inderdaad aan een Creek, een inham van een zijtak van de Porcupine en ten tweede vindt men in de buurt goud.

Het is waar, dat die vondsten wel spoedig zullen ophouden en daarmee houdt dan ook het bestaansrecht op van een zeer klein plaatsje als Gold Creek, dat op zijn hoogst honderd vijftig vaste inwoners telt, in hoofdzaak kroeghouders en winkeliërs en verder een vlottende bevolking heeft van en paar duizend zielen: voor negen en negentig procent mannen. Het

vrouwelijk element is daar in het hoge Noorden slechts zeer spaarzaam vertegenwoordigd en dat is geen wonder, wanneer men rekening houdt met de omstandigheden waarin daar geleefd moet worden.

Alleen heel sterke mannen houden het uit. De anderen gaan te gronde, onherroepelijk.

Met Gold Creek zal het evenzo gaan, het zal even snel van de aardbodem verdwijnen, als het er op verschenen is, sneeuw, wind, regen en zonneschijn zullen samenspannen om af te rekenen met de ellendig, slecht gebouwde blokhutten, waarvan de bouwer trouwens heel goed wist, dat hij niet voor de eeuwigheid bouwde en zelfs niet voor eeuwen.

En enkele jaren nadat de laatste wanhopige winkelier het zal hebben verlaten, zal er van de lieflijk gelegen vlek niets meer over zijn dan wat verrotte planken en misschien de her-

innering maar zelfs dat is niet heel zeker.

Op het ogenblik echter waarop dit verhaal aanvangt was Gold Creek in volle fleur. Het beleefde zijn hoogtepunt, als men het zo mag uitdrukken.

Ofschoon het fel koud was, de maand December was juist aangebrouwen, krioelde het er van goudzoekers, want het bericht, dat er nieuwe vindplaatsen ontdekt waren was nog geen week oud en reeds waren van alle kanten de begerigen komen toesnellen, in de hoop, een deel van die gouden overvloed buit te kunnen maken.

In de enige straat welke de nederzetting rijk was en die met een flauwe helling omlaag liep tot dicht bij de rivier, waar hij plotseling een scherpe bocht beschreef, wemelde het varv sleden van allerlei vorm en formaat, oude en nieuwe, deugdelijke en wrakke, door de hand van een leek in elkaar geknoeid en bestemd, om bij de eerste de beste onderlinge twist van de trekhonden als krantenpapier uiteen te worden gerukt.

Van de mensen gold hetzelfde. Ook hier een grote verscheidenheid. Er waren genoeg sterke, zwaar gebouwde kerels, met schouders als stieren en ruwe, harde gezichten; er waren er echter ook, wie men het kon aanzien, dat zij niet bestand zouden zijn tegen de geweldige vermoeienissen van een lange tocht over de besneeuwde vlakke.

Er waren zeker slechts weinig naties op de gehele wereld, die niet hun afgevaardigden hadden gezonden naar deze plek, eenzaam in de wildernis, afgesneden van de beschaving en verzamelplaats van al die avonturiers, die snel in het bezit wilden komen van zoveel mogelijk goud.

Voor de winkels vooral was het druk. De bazar van Josuah Crinkle werd letterlijk bestormd. Bazar stond er tenminste met witte letters op een zwart bord boven de deur, maar die naam was wel een beetje weids, ten-

minste voor degene, die zich stelde op het standpunt van de stedeling.

Van een bazar had het blokhuis van mijnheer Crinkle al heel weinig! Het huis had niet eens een verdieping, en alleen maar een soort vliering, waar hij zijn winkelgoederen opstapelde. Er was ook een groot gat in de grond, met planken overdekt en dat heette de kelder. Voorts deed de winkelier letterlijk alles in zijn winkel, hij verkocht er, hij woonde er, hij sliep er en hij at er. Een enkel gordijn vol gaten dat heen en weer kon worden geschoven over een roede, was volgens hem ruimschoots voldoende, om winkelen woonruimte van elkander gescheiden te houden.

De heer Crinkle vertelde vol trots dat men in zijn bazar letterlijk van alles kon krijgen, met uitzondering van Bechsteinvleugels en vliegmachines.

Dit was natuurlijk grootspraak, maar het is een feit, dat men bij mijnheer Crinkle alles kon krijgen, wat een man nodig kan hebben, die alleen of met een makker naar het Noorden trekt: tenten en tentdoek, schroeven en verbindingstukken voor sleden, allerlei gereedschap, revolveren en geweren (van die wapens was echter zijn voorraad maar heel klein) munitie, erwten, gedroogd vlees, thee en verder alles wat er nodig was om een zeer eenvoudige maaltijd te kunnen bereiden: soepketels, pannen, tinnen vorken en dan ook natuurlijk zakmessen, groot en klein, touw, meel, blikjes, verduurzaamde groenten, soeptabletten, pelsjekkers, laarzen van zeildoek, die gevoerd waren met zeehondenvel; kortom alles, wat de goudzoeker zich maar kon wensen!

Maar, men moest er flink voor betalen! Mijnheer Crinkle voerde aan, en niet ten onrechte, dat hij die winkelwaren, ten koste van de grootste ontberingen hierheen gevoerd bezwaarlijk kon verkopen, tegen de winkelprijzen, die bij voorbeeld te New-York golden. En om volkomen zeker te zijn, verkocht hij ze maar dadelijk twintig maal zo duur! Men

keek wel zuur, men schold hem uit, maar men kocht omdat het nu eenmaal niet anders ging.

Er waren nog wel kleinere winkels maar daar was het lang niet zo druk, want Jozuah Crinkle had nu eenmaal de grootste voorraad en daarenboven een knappe dochter, hetgeen in vrouwen-arme streken een attractie van de eerste rang pleegt te zijn.

Waarom het meisje er in had toegestemd, om zich in deze witte wildernis te gaan begraven is niet zeker. Het meest voor de hand ligt dat zij eigenlijk niet van te voren geweten had, wat haar zou wachten.

Nu zij er echter eenmaal was, deed zij goed haar best, hielp flink mede in winkel en voorraadkelder en hield zich de mannen zo goed en zo kwaad als het ging van het lijf. En dat is geen geringe verdienste in een omgeving als deze, daarvan kan men zeker zijn!

Kate was ongeveer drie en twintig jaar, heel blond, op het witte af en met ogen, die deden denken aan de Schotse meren, aan welker boorden zij was opgegroeid.

Onder degenen die zich voor de winkel verdrongen, bevond zich ook een drietal personen, die al dadelijk de aandacht hadden getrokken van de omstanders. Dat gebeurt daarginds overigens al heel gemakkelijk, er is niets meer toe nodig, dan dat er een mooie vrouw bij aanwezig is.

Ja, eigenlijk behoeft zij zelfs niet eens mooi te zijn! De aanwezigheid alleen reeds van een vrouwelijk schepsel is in het hoge Noorden zo iets zeldzaams en zeker tijdens de trek naar de goudvelden, dat men er wel op letten moet, of men wil of niet.

Maar deze vrouw was stellig mooi en dat maakte de zaak nog belangwekkender!

Zij kon een jaar of dertig zijn, maar zij wist een zeer kundig gebruik te maken van alle hulpmiddelen, welke kappers, haarkunstenaars en parfumeriehandelaars haar ten dienste konden stellen.

Zij was middelmatig groot en zeer elegant, zelfs in de dikke pels, die haar lichaam omsloot: een kostbaar stuk en zeker niet vervaardigd door een van de inlandse of half-bloedvrouwen uit de buurt, maar door de bekwame vingertjes van een of andere goedbetaalde modiste in Rue de la Paix! Zij droeg sierlijke, hoge laarzen.

Zij had grote, donkere, glanzende ogen. Als zij lachte: en zij lachte bij iedere aanleiding en ook wel eens, als er volstrekt geen aanleiding scheen te zijn, vertoonde zij twee rijen hagelwitte, kleine tanden.

Zij was in gezelschap van twee mannen, de een van omstreeks veertig jaar, misschien iets jonger, en de tweede bijna zestig, te oordelen naar de groeven in zijn gezicht en zijn grijs haar. De vrouw vertoonde onmiskenbaar familietrekken met deze man. Zeker was zij zijn dochter.

Zij bleken in het bezit te zijn van een goede slede en tien bruikbare honden, die echter op dit ogenblik zeer vermoeid waren, want zij lagen hijgend, terwijl hunne flanken als blaasbalgen op en neer gingen op de harde sneeuw en schenen zich om niets anders te bekommeren dan om rust. Het was duidelijk dat de vreemdelingen zoeven waren aangekomen.

De jongste der beide mannen was de bazar ingegaan en scheen daar iets te moeten kopen en vader en dochter stonden te wachten bij de slede, blijkbaar onverschillig voor de aandacht, die er aan hun persoon gewijd werd.

Zij droegen zeer goede en zeker dure klederen en hadden uitstekende wapens bij zich.

Eindelijk kwam de jonge man weer te voorschijn en met moeite kregen zij de honden weer overeind, waarop het drietal verdween in de richting van «De Vergulde Spar» dat was de naam van het voornaamste logement in de plaats. Er waren er nog wel vier andere en alle waren zij tevens danszaal, maar de zaak van Dave Berrymore was zeker de grootste en ook de best beklante.

Het was ook het stevigst gebouwde huis, «De Vergulde Spar» dat kon niet betwist worden. Dave had het laten optrekken door deskundigen, er op rekenend, dat hij hier wel een jaar of vijf zou blijven. Hij vergiste zich vier jaren, maar dat wist onze arme spekulant toen nog niet, gelukkig voor hem!

De zaken gingen op dat ogenblik schitterend en alle twintig logeerkamers gelijkvloers en op de eerste en enige verdieping waren bezet.

Want er waren en dat was een ongekende weelde op die breedtegraad, afzonderlijke slaapkamertjes in het logement! Natuurlijk was er een grote gelagkamer, met een buffet, een orkestrion, dat werkte, als men er een zilverstukje inwierp, een roulette-tafel en alles wat er nodig is om de feestvreugde te vermeerderen.

Dave wist natuurlijk heel goed dat er in zijn zaak niet gegokt mocht worden, want hij had geen permissie, maar dat was iets, waarom hij zich al bitter weinig bekommerde. Het was een zeer grote zeldzaamheid, als de bereden politie zich hier vertoonde. En als zij kwam opdagen, dan was er altijd nog wel een hulpvaardige ziel, die zo vlug zijn benen hem dragen konden naar de «Vergulde Spar» snelde en Dave inlichtte. Dan werd de roulette vlug van de tafel genomen en naar een veilig hoekje van de kelder gedragen en de gasten zaten met onschuldige gezichten domino te spelen.

Gold Creek ligt even over de grens van Canada en er werd dus veel en stevig gedronken in die grote gelagkamer. Men dronk er om allerlei redenen, om moed te scheppen, om teleurstelling weg te drinken, uit blijdschap en uit wanhoop!

Het was in deze gelagkamer, dat een paar uren later drie mannen binnentraden, die ook al heel spoedig de aandacht trokken, hoofdzakelijk door twee dingen: hun voortreffelijk gemaakte uitrusting en de grootte van

een hunner, een ware reus, die met hoofd en schouders boven alle anderen uitstak.

Alle drie de mannen droegen korte pelsjekkers, broeken van juchtleider, op de naden afgezet met bont en hoge laarzen, goed geolied, soepel, waterdicht en warm. Laarzen die de kenners, daar aanwezig, onmiddellijk op vijftig dollars per paar schatten.

Zij hadden hun pelzen opengeknoopt en de dikke wollen truien donkerblauw van kleur, waren zichtbaar, benevens de stevige gordels, waaraan de welvoorziene revolvertassen waren opgehangen.

En er werd gemompeld. Als dat goudgravers waren, dan waren zij begonnen met een flink kapitaal en hadden niet op een paar honderd dollars te kijken, om alles in de puntjes te hebben. Maar misschien waren het wel rijke jagers! Eigenlijk zagen zij er helemaal niet uit als echte goudzoekers!

Wat ons betreft: wij zullen de lezer niet lang in het onzekere laten, de drie mannen waren John Raffles, Charles Brand en de trouwe James Henderson, die hier waren gekomen om en weinig uit te rusten en als het kon, op wolven en bruine beren te jagen.

Pas de dag tevoren hadden zij afscheid genomen van Hale, de pelsjager, die hun tot gids was geweest en die nu zijn grote voorraad vellen zo spoedig mogelijk naar een Factory moest brengen.

Raffles was voornemens, hier nog een week te blijven en dan de terugreis te aanvaarden naar meer bewoonde streken. Het waren een paar maanden geweest van een heerlijk leven in de vrijheid, maar ook van grote gevaren en bovendien kwam Raffles tot de onaangename ontdekking dat zijn geldmiddelen langzamerhand uitgeput raakten. Hij had door tal van omstandigheden veel meer uitgegeven dan waarop hij gerekend had. Het was voor anderen geweest, hij had er geen ogenblik spijt van, maar intussen werd

het dringend nodig, een plaats op te zoeken waar zich althans een bank bevond zodat hij enig geld zou kunnen maken van wat hem nog over bleef aan credietbrieven. Veel was het niet! En ook Brand had er op aangedrongen, thans terug te keren naar New York.

De «Vergulde Spar» werd dus een pleisterplaats voor het drietal en zij verwachtten dat zij er niet langer dan een paar dagen zouden blijven. Het zou echter heel anders lopen!

Terwijl zij langzaam door de tamelijk volle zaal liepen, het ging naar de tijd voor het middagmaal, zagen zij dicht bij het buffet een vrouw en twee mannen zitten, die daar rustig, alsof zij in een deftig hotel van New-York zaten, een kaartje legden. Een man met rood kroeshaar in een geruite boezeroen was hun partner. Er scheen nog al vrij hoog te worden gespeeld. Allen hadden wat stofgoud in kleine zakjes, gemunt geld en bankpapier naast zich liggen. Het was het drietal van voor de winkel van Mijnheer Crinkle.

Raffles keek even naar hen en vroeg toen aan Dave, die met veel pluimstrijkingen de weg wees:

— Wie zijn die lieden?

— Zoveen aangekomen, mijnheer Burke! antwoordde de waard hande-

wrijvend. Ook eerste klasse! Het is mijnheer Olivier Houston uit Buffalo en zijn dochter Hazel en zijn zoon Oscar.

— Broer en zuster? vroeg Raffles, nog altijd naar het drietal kijkend!

— Om u te dienen, mijnheer Burke!

Op dit ogenblik zag de vrouw op en keek Raffles recht in het gelaat. Zij kniep haar ogen een beetje dicht en blies een wolkje uit de sigaret die zij rookte.

Ze had haar dikke pels uitgedaan en zag er waarlijk prachtig uit in haar nauwsluitend costuum van bruin, zachtglanzend fluweel. Daar zij natuurlijk ook haar muts had afgezet, zag men het dichte, goudblonde, krullende haar. De zwarte ogen staken er wonderlijk bij af.

Zij scheen Raffles nu genoeg bestudeerd te hebben, wierp de kaart neer, waarop de anderen ongeduldig schenen te wachten en streek met een flauw lachje haar winst op.

— Een drommels mooie vrouw, mijnheer! fluisterde Dave achter de rug van zijn brede hand.

— Ik kwam juist tot dezelfde gevolgtrekking vriend Barrymore! zei Raffles laconiek. Een heel mooie vrouw, bijna wat al te mooi voor een plaatsje als Gold Creek!

HOOFDSTUK II.

HAZEL BEGINT ZICH AF TE TEKENEN

De vermaken in een logement als de Vergulde Spar zijn uit de aard der zaak niet zeer afwisselend en bestaan in hoofdzaak uit drinken, spelen, dansen en luisteren naar de muziek.

Dave Barrymore had de beschikking over een kellnerin, tamelijk vuil, vrij gezet en een jaar of veertig en voorts over een paar vrouwen wier taak niet duidelijk omschreven was, maar die dan toch een opdracht moesten hebben, de bezoekers zoveel mo-

gelijk te amuseren, onverschillig door welke middelen.

Zij zongen dus café chantantliedjes, tokkelden wat op een gitaar, hadden een dansnummertje, waarbij de ene steeds als man gekleed was, nu eens als matroos, dan weer als Parijse Apasche, en animeerden tot drinken.

Zij waren sterk opgemaakt en droegen valse juwelen. Ouder dan vijf-entwintig jaar waren zij zeker niet. Zaten zij samen in een hoekje, op een

ogenblik van rust, dat overigens heel zeldzaam was, dan waren hun gezichten strak, bleek en stil.

Maar Dave was over de twee meisjes tevreden en had haar zelfs al opslag gegeven. Zij verdienden niet minder dan tien dollar in de week, met de kost en mochten daarenboven de helft houden van wat gulle en gelukkige gouddelvers haar toestopten!

Dave zei dan ook aan iedereen die het horen wilde, dat Irma en Zuze over vijf jaren zijn zaak als millionairs zouden verlaten.

Toen Raffles dit hoorde, die avond en Dave zich weer verwijderd had, zei hij zacht tot Brand:

— Alsof zij dit leven vijf jaren zouden uithouden, die beklagenswaardige schepseltjes!

— De zaak zelf bestaat geen jaar meer! zei Brand schouderophalend. De trek begint zich al te verplaatsen!

— Ongetwijfeld. Maar Dave is een optimist naar het schijnt!

— Heb je gezien dat die vrouw nog altijd zit te spelen?

— Te spelen en te winnen! Maar de man met de geruite boezeroen is niet meer dezelfde! Een ander blijkt hem te hebben opgevolgd.

— Waarschijnlijk had hij niets meer te verliezen! zei Brand droog. Hij zit daar in een hoek, en zijn humeur is verre van rooskleurig, te oordelen naar de uitdrukking van zijn gelaat!

Inderdaad zat de kaartspeler van daareven dicht bij de piano, in een hoek, met de handen in de zakken, de benen wijd uitgestrekt, alsof hij in de dunne, ijle klanken van het oude instrument troost wilde vinden in zijn verdriet.

— Dat zulke lieden kaarten en uren achtereen! zei Brand hoofdschuddend. Ik hield die Houston voor een exploitant van claims!

— Wel, dat kan hij ook zeer goed zijn! hernam Raffles rustig. Ik moet je aandacht er op vestigen, mijn waarde Brand, dat er ook in de deftigste salons van Londen uren achter-

een aan bridge, boston en whist wordt gedaan en dat ook daar op een enkele avond om honderden ponden sterling gespeeld wordt.

— Toegegeven, maar daar in die deftige salons, spelen standgenoten met elkander! Iedereen weet wat hij verliezen kan! Kun jij je die man met zijn geruite boezeroen als tegenspeler in een salon van het Westend denken?

— Neen Brand, eerlijk gezegd niet! Intussen, aan het gewicht en het gehalte van zijn stofgoud zal dat wel niets afdoen! Drommels die vrouw schijnt een bijzonder gelukkige hand te hebben! Het hoopje goud naast haar groeit voortdurend aan.

— En zij ziet eruit, alsof het dagelijks werk voor haar is! hernam Brand weer. Geen spier op haar gezicht beweegt. Willen wij niet eens gaan kijken?

— Ik wilde het je juist voorstellen!

De twee mannen baanden zich niet zonder moeite een weg door de dansenden, zoeven was juist het orkest met veel lawaai van zijn koper weer beginnen te spelen en moesten daarbij nu en dan een krachtig woord aanvaarden, als zij in de weg liepen.

Maar zij bereikten toch tenslotte tot op een paar meters afstand het tafeltje, waaraan de vier spelers zaten, de vader met zijn twee kinderen en de vierde man, ditmaal een zwaar gebouwde kerel in een rode blouze en die zijn muts zelfs hier had opgehouden, ofschoon de grote kachel, die met hout gestookt werd, rood gloeiend stond.

De vrouw rookte nog maar altijd door sigaretten en speelde zo kalm, alsof het haar volstrekt niets kon schelen, dat zij grote winsten maakte.

Zij hield de kaarten deskundig vast tussen haar beringde vingers en wierp ze sierlijk neer. Zij had een glas hete punch naast zich staan, waaraan zij nu en dan heel voorzichtig de geferfde lippen zette.

Haar vader was al even onverstaanbaar en haar broeder scheen uit zijn

humeur te zijn en zat er bij, met een nors gezicht, kauwend op een zwarte sigaar, die geen vier dollarcenten waard was en waarvoor hij toch een halve dollar had moeten offeren.

Dave was een man, die wist, wat zakendoen is!

Intussen verloor de man met de rode boezeroen vrij veel geld. Niet voortdurend, want hij won ook wel eens, maar bij het volgende spel ging die winst weer verloren en steeds kleiner werd het hoopje stofgoud dat naast hem lag op een smerig stuk pakpapier.

In het midden van de tafel stond een goudschaaltje en met een tinnen theelepeltje, alsof het gewone suiker was, werd er telkens wat van dat goud afgewogen. Geld of biljetten scheen de man al niet meer te hebben. Zijn gelaat stond strak. De vingers, waarmee hij de kaarten neerwierp, trilden. Hij won weer wat, om nog meer te verliezen.

De broer van Hazel verloor ook, maar hij scheen zijn verlies beter te kunnen verdragen en dreigde zijn zuster lachend met de vinger.

De drie mannen konden niet dan met moeite door de tamelijk dichte menigte zich een weg banen en zo waren ze haast wel tegen hun zin gedwongen, getuige te zijn van dit kleine drama. Terwijl zij er langs liepen, nam Raffles aandachtig de gezichten van alle spelers op. Het drietal kende hij volstrekt niet, maar hij meende zich te herinneren, het gezicht van de man reeds eerder te hebben gezien, vluchtig misschien, maar dat lange, schrale gezicht kwam hem toch niet onbekend voor. Het duurde een paar minuten en toen was Raffles ongeveer ter hoogte van de verliezer. Hij bleef nog een ogenblik toezien, boog zich toen voorover en wilde de man blijkbaar iets zeggen, maar bedacht zich, haalde de schouders op en ging verder.

Een ogenblikje daarna hadden de drie mannen een tamelijk goede plaats gekregen niet ver van het buffet,

waarachter nu de waard Dave Barrymore in hoogst eigen persoon hielp bedienen. Overal werd geschreeuwd en hij wist bij ondervinding, dat uitgehongerde of dorstige gouddelvers niet mak zijn, vooral wanneer het hun niet is meegelopen bij de schudgoten en de zeven, daarginds in het dal, waar zij goud meenden te zullen vinden.

Vanwaar zij zaten konden zij de spelers nog tamelijk goed zien. Raffles was zodanig geplaast, dat hij Hazel juist in het gelaat kon kijken.

De waard had een flink stuk gebraden varkensvlees opgediend, met aardappelen er bij een bijzonder zeldzame spijs daar ter plaatse, die per stuk moesten betaald worden en een halve fles wijn, die de verbazing opwekte van al degenen, die er omheen stonden, toen Brand de mond opende en niet zonder verwondering vroeg:

— Gaan wij wijn drinken? Weet je dat die fles op zijn minst dertig dollar zal kosten?

— Ik hoop het! zei Raffles, zijn glas aan de lippen brengend en met aandacht proevend.

— Je hoopt het? herhaalde Brand verbaasd. Zou ik werkelijk nog een nieuwe karaktertrek in jou moeten ontdekken?

— Neen, die moeite kun je u besparen! Ik geloof dat je me nu wel grondig doorzien hebt! Voor zover de ene mens de ander mag doorzien!

— Van waar dan die plotselinge begerigheid, om zoveel geld uit te geven, terwijl wij de bodem van onze kas beginnen te zien?

— Ik zou zo gaarne indruk willen maken op die mooie dame daarginds, Brand! antwoordde Raffles, met een verdacht getwink in zijn ogen.

Brand keek onwillekeurig snel om en zag hoe de blikken van Hazel gevestigd waren op het gelaat van Raffles. Om haar mooie lippen speelde een flauw glimlachje.

Hij begreep van de hele zaak nog niet veel en vroeg weer:

— Stel je er prijs op, kennis met haar te maken?

— Grote prijs, Brand! Overigens geloof ik wel, dat zij met mij zou willen kaarten, ook al werd ik niet officieel aan haar voorgesteld!

— Hoe langer hoe fraaier! Waarom wil je in 's hemelsnaam met haar kaarten?

— Omdat zij en haar trawanten vals spelen, Brand! antwoordde Raffles bedaard.

Brand hield zijn blauwe grote ogen lange tijd op het gezicht van Raffles gevestigd, zonder een woord te zeggen.

Toen vroeg hij heel zacht:

— Was het dat wat je aan die man met zijn geitengezicht had willen zeggen?

— Ja, dat was ik eerst van plan! Maar ik heb me bedacht, om tal van redenen. De voornaamste was wel, dat het natuurlijk onmiddellijk een ongehoorde opschudding zou hebben verwekt en dat kan toch mijn doel niet zijn! Misschien hadden zij het drietal weggejaagd en mij daardoor een bron van inkomsten ontroofd. En dan, de man was zo goed als uitgeplunderd en dat half ons goud dat hij nog bezat, kwam er zoveel niet meer op aan! Misschien krijgt hij het nog wel van mij terug, als ik slaag in mijn onderneming!

— Is het indiskreet, als ik naar de betekenis en de aard van die onderneming vraag?

— Volstrekt niet, Brand! Het is toch duidelijk, dat ik mijn compagnon moet inlichten! Luister! Wat wij daar voor ons hebben is zonder een spoor van twijfel een trio avonturiers.

— Maar, dat alles is toch maar veronderstelling, Edward!

— Ik vraag je wel verschoning, het is meer dan dat! Waarom zouden fatsoenlijke lieden vals spelen? Zij doen zich rijk voor, het kan hun dus alleen om een tijdsverblijf te doen zijn! Waarom plunderden zij dan die ezels van gouddelvers tot op het hemd?

— Maar spelen ze inderdaad wel vals? vroeg Brand, die zich nog altijd niet liet overtuigen.

— Mijn waarde, ik ben te lang op deze onvolmaakte wereld geweest, om geen vals van eerlijk spel te kunnen onderscheiden! De kaarten zijn getekend, voor een doel. Het is heel handig gedaan en onzichtbaar voor iedereen die er geen verstand van heeft! En nu zul je wel begrijpen waarom ik zelf zo gaarne een spelletje kaart met die schone, verleidelijke fee zou willen spelen!

— Je moet het mij niet kwalijk nemen, Edward, maar ik begrijp er integendeel geen sikkepit van! gaf Brand hoofdschuddend te kennen. Want van valse spelers zul je onmogelijk kunnen winnen!

— Dat komt er niet op aan! Als ik maar met haar in aanraking kan komen! Zij denkt dat ik een welkome en gemakkelijke buit zal zijn! Zij heeft mij al getaxeerd, al die tijd, zoals een dame uit de grote wereld in bontmantel het doet! En nu komt zij zo juist tot de slotsom, dat ik zeker de moeite waard moet zijn, grondig te worden gestroopt!

Daarginds was het spel geëindigd. De man met het lange gezicht stond zachtjes vloekend op, na zijn glas brandewijn met een enkele teug naar binnen te hebben geslagen, schoof de kaarten van zich af en wandelde naar het buffet, zonder zich zelf de moeite te geven, degenen die hem uitgeschud hadden te groeten.

Hazel en haar beide metgezellen telden heel kalm het gewonnen geld, deden het stofgoud in een stevig zakje van dichtgeweven linnen en bonden dit toe, waarop de oudste van de twee mannen het in zijn zak liet glijden.

Brand zag ook, hoe Oscar Houston het pak speelkaarten bij zich stak. Dat was in ieder geval verdacht. Waarom had hij geen speelkaarten aan de waard gevraagd?

Hazel had een sigaret aangestoken en keek weer naar Raffles, met een peinzende uitdrukking in haar don-

kere ogen. Het was duidelijk dat er tegenstrijdige gedachten in haar omgingen. Toen boog zij zich voorover en wisselde op zachte toon een paar woorden met Oscar Houston.

Een ogenblik later stond deze op en slenterde als doelloos door de gelagkamer, met deze en gene een paar zinnen wisselend, maar Raffles begreep aanstonds wat het einddoel moest zijn van die zwerftocht.

Inderdaad, toen zij ongeveer halverwege het maal waren, kwam Oscar op hun tafeltje toe, maakte een buiging en zei :

— Ik wens de heren smakelijk eten! Het is duidelijk te zien dat gij een goede jacht hebt gehad!

— En mag men weten hoe dan uw gedachtengang is? vroeg Raffles op zijn beminnelijkste toon.

— Wel, gelukkige jagers eten altijd meer en beter dan zij, die platzak zijn thuis gekomen! A propos, wij hebben u die wijn benijd, mijn zuster en mijn vader en ik. Ik vrees echter dat de prijs voor ons te hoog zal zijn!

— Nu nog? vroeg Raffles, zijn glas aan de mond brengend en over de rand heen de jonge man aanziende.

— Wat bedoelt gij? vroeg Houston verbluft.

— Wel, het komt mij voor, alsof gij die arme gouddever een klein vermogen hebt afgewonnen! Mij dunkt dat daar wel dertig dollar voor een fles wijn afkan!

De wenkbrouwen van Oscar Houston gingen een heel eind de hoogte in en toen trok zijn voorhoofd in vele rimpels en hij zei op sombere toon :

— Dat was maar tijdverbrijf! En zoveel was het ook werkelijk niet! Morgen, van avond nog kunnen wij

datzelfde bedrag aan een ander verliezen!

— Kom, kom, gij hebt van avond te veel veine! zei Raffles lachend.

— Gij zoudt u dus niet aan een kleine proefneming durven wagen? noodde de elegante jonge man.

— Dat is een andere zaak! De avonden zijn lang en men moet ze toch doorbrengen!

— Wilt ge mij dan toestaan, u aanstonds in kennis te brengen met mijn zuster en mijn vader?

— Ik verlang niets liever! Laat mij dan beginnen, ons bij u bekend te maken! Ik heet Edward Burke, dit is mijn vriend Charles Brunt en dit is onze...

— Ik ben de bediende van mijnheer Burke! zei Henderson onmiddellijk en hij liet al zijn grote, hagelwitte tanden zien.

De brave reus had wel niet alles kunnen horen wat Raffles en Brand besproken hadden, want zij hadden zich van de Franse taal bediend en zacht gepraat, maar hij begreep toch wel dat er iets op til was.

Oscar boog en zei :

— Mijn naam is Oscar Houston. Het zal ons zeer aangenaam zijn, nader kennis met u te mogen maken! Het publiek is hier niet van de beste soort en men moet verheugd zijn, kennis te mogen maken met lieden uit onze eigen stand! Mogen wij u aan ons tafeltje verwachten, als gij uw maaltijd beëindigd hebt?

— Gaarne! antwoordde Raffles en bijna had Brand moeten lachen om de onnozele uitdrukking op het gelaat van die wonderlijke tooneelspeler, die Raffles kon zijn, als hij dat voor zijn plannen nodig had.

HOOFDSTUK III.

EEN PARTIJTJE KAART EN DE GEVOLGEN

Raffles overhaastte zich intussen volstrekt niet. Hij at rustig verder, en het was duidelijk dat zijn geest zich

bezig hield met het een of andere plan. Toen hij ten slotte de tinnen vork uit zijn hand legde, scheen dat plan

gerijpt te zijn. Hij boog zich voorover naar Brand en vroeg zacht :

— Wij zouden immers, als het nodig was, van nacht kunnen vertrekken?

— Als het moet, waarom niet? De honden zijn voldoende uitgerust en wij hebben hier eigenlijk niets te zoeken. Als wij willen jagen, op de terugweg, kunnen wij dat verder in het Zuiden doen.

— Mooi zo. Dan moesten wij er maar op rekenen, dat wij morgen ochtend vertrekken, nog voor het aanbreken van de dag.

— Waarom die plotselinge haast?

— Brand, die zal ons wel door de omstandigheden worden voorgeschreven! Ben je gereed? Toilet valt er hier niet te maken en wij moesten ons maar dadelijk gaan presenteren aan die mooie dievegge. Henderson, ik vrees dat jij bij dit partijtje kaart overbodig bent. Ga je eens overtuigen of de honden goed gehuisvest zijn, maar kom dan dadelijk naar de gelagkamer terug. Misschien is je aanwezigheid hier wel nodig.

Tien minuten later stonden Raffles en Brand op en gingen naar het tafeltje van de Houstons. Zij moesten daarbij de man met het geitengezicht passeren, die met half dichtgeknepen ogen en gebalde vuisten voor het buffet zat, en niet eens genoeg meer scheen te hebben, om de brandewijn te betalen, die hij dronk, want zij zagen Barrymore ijverig met een leetje werken.

De man, Jerry Hyde bleek zijn naam te zijn, bevond zich klaarblijkelijk in een zeer zwart humeur en nu en dan schoot hij giftige blikken in de richting van de Houstons.

Het was niet zo vol meer als zo even. Een aantal gasten scheen verder te zijn getrokken nog diezelfde avond. Toch waren er zeker nog wel een zestig mannen in de gelagkamer, toen Raffles tenslotte buigend als een salonheld voor de mooie Hazel stond, die hem met een betoverend lachje de kleine, blanke hand reikte en dadelijk

met hem in een gesprek was verdiept, terwijl de oude Houston met een diepe basstem inlichtingen aan Brand vroeg.

Een ogenblik later excuseerde de oude heer zich echter en verdween, maar niet dan nadat hij een snelle blik had gewisseld met Hazel die voor een man als Raffles niet onopgemerkt had kunnen blijven. Een ogenblik daarna hadden zij reeds plaats genomen op de ruw houten stoelen en het hoofdstuk «Poker» werd ter tafel gebracht.

Met haar zoetste glimlach zei Hazel:

— Men weet niet, hoe men de avonden moet klein krijgen! Is u dat niet met ons eens, mijnheer Burke? Men kan toch niet altijd dansen met die ruwe kerels, die je altijd op de tenen trappen!

— Ik ben het volkomen met u eens, miss Houston! antwoordde Raffles hoffelijk. Waar hier alle vermaken ver te zoeken zijn, behalve die ons verschaft kunnen worden door een steenoude piano en die twee meisjes die vals zingen, dan grijpt men vanzelf naar de kaarten! Nu, ik zou wel tienduizend dollar over hebben voor een aangename avond!

Hazel sprong bijna op bij het horen van dat bedrag en keek snel naar haar broeder, die reeds de hand in de zak had gestoken en het pak kaarten voor zich op tafel legde.

Maar Raffles schudde glimlachend het hoofd, en zei, beleefd maar vastberaden:

— Pardon! Iedereen heeft zijn stokpaardje en het mijne is, dat ik nooit met gebruikte kaarten speel! Ik zou u ervaringen kunnen vertellen die uwe haren te berge zouden doen rijzen.

Het gezicht van Hazel betrök onmiddellijk en zij zei pruilend:

— Dat is niet erg aardig van u, mijnheer Burke. Er spreekt wantrouwen uit uw woorden!

— Volstrekt niet, miss! Hoogstens spreekt er voorzichtigheid uit en dan, die kaarten zijn aangeraakt door heel

wat vingers, naar ik zie en ik ben een aanbidder van de eubiothiek.

Hij had reeds op de tafel geklopt en ijverig kwam Barrymore toesnelen.

— Je hebt immers wel een pak nieuwe kaarten Dave? vroeg Raffles.

Brand zag duidelijk, dat Oscar de waard een stille wenk poogde te geven, maar Dave begreep het niet, of misschien wilde hij het niet begrijpen, want er zat winst aan het verkopen van een pak kaarten!

Hij zei dus dadelijk, dat hij voorzien was van kaarten, liep weg en kwam een ogenblik daarna terug met een nog gesloten pak kaarten dat hij voor Raffles neerlegde. Deze overtuigde zich dat het zegel ongeschonden was, maakte het pak open en nam er de kaarten uit.

Dit alles had natuurlijk de aandacht getrokken. Misschien waren de Houston wel van plan geweest, de uitnodiging om te spelen te herroepen, maar dat scheen niet meer te gaan. En met een tamelijk knorrig gezicht, terwijl er een kleine kring van toeschouwers waaronder ook Jerry Hyde zich bevond, zich om de tafel had geschaard begon Oscar te geven. Hij zou met zijn zuster samen spelen.

Raffles had een dikke portefeuille naast zich gelegd, waarvan slechts hij wist, dat zij voor negentienden met waardeloos papier was gevuld en begon met aandacht te spelen. Brand wist, dat Raffles een uitmuntend kaartspeler was, met een stalen geheugen en daarenboven zekere flair, die noodzakelijk is, om het werkelijk ver te brengen! Hij zelf was een zeer goed speler en dat bleek binnen een half uur tijd op zeer overtuigende wijze, want broeder en zuster verloren op schrikbarende wijze en na die korte tijd reeds hadden zij samen meer dan drie duizend dollar moeten betalen, aan bankbiljetten, gemunt geld en stofgoud.

De beminlijkheid van Oscar zakte met de minuut en de bekoorlijke

glimlach was reeds lang van de lippen van Hazel verdwenen, ofschoon zij haar uiterste best deed, opgewekt te doen.

Jerry vooral scheen te genieten! Hij stond in zichzelf te grinniken bij iedere slag die de Houstons verloren! Dat was zijn wraak! Hij profiteerde er wel niet zelf van, maar dat was minder!

Raffles bleef onverstoort, maar toen hij tenslotte vijfduizend dollar had gewonnen en opnieuw wilde geven zei Oscar, na een snelle blik met Hazel te hebben gewisseld:

— Neem mij niet kwalijk, mijnheer Burke, maar voor het ogenblik zijn onze fondsen uitgeput! Morgen willen wij u gaarne revanche vragen. Voor het ogenblik schijnt het geluk wat al te zeer tegen ons te zijn!

— Dat was het misschien ook geweest, als wij daareven met diezelfde kaarten gespeeld hadden! klonk een stem achter Brand.

Het was Jerry Hyde, die langzaam deze woorden had uitgesproken!

Dadelijk zwegen de gesprekken en de gouddelvers keken de lieden aan het tafeltje eens wat aandachtiger aan.

Hazel was een tikje bleker geworden, maar toen zei zij hooghartig:

— Wat bedoel je met die woorden, kerel? Dacht je dat je niet verloren zou hebben, als we met de kaarten van Dave hadden gespeeld?

— Dat zou me tenminste niet verwonderd hebben! hernam Jerry en hij keerde zich wraakzuchtig af.

Raffles deed intussen kalm het gewonnen geld in de portefeuille en zei tot Hazel, terwijl hij opstond:

— Afgesproken, morgen revanche! Maar dan zal het bijzonder vroeg moeten zijn, want wij vertrekken in de loop van de morgen!

De beide vrienden bogen en gingen heen. Broeder en zuster achterlatend in een toestand, die het midden hield tussen schrik en woede.

Pas toen zij een flink eind van de herberg verwijderd waren, baratte Brand in lachen uit en zei:

— Dat is de mooiste grap, die wij in lange tijd hebben bijgewoond! Ik zal die gezichten niet zo gauw vergeten! Hoeveel hebben we gewonnen?

— Iets meer dan vijf duizend dollar!

— Een mooi bedrag!

— Maar nog lang niet genoeg, Brand! Die schelmen hadden nog geruime tijd kunnen doorspelen, want zijn zakken waren nog gespekt en zij had in haar tas nog een dik pak bankpapieren! Dat zou ik ook gaarne hebben!

— Maar zij zullen niet meer willen spelen!

— Neen, dat geloof ik ook niet en daarom zullen zij wel een ander middel te baat willen nemen! Ik verwacht hen van nacht bij mij op bezoek, Brand!

— Waarom juist vannacht?

— Omdat ik zoeven gezegd heb, dat wij morgen ochtend vertrekken! Zij zullen zich dus moeten haasten, als zij hun slag willen slaan!

Zij spraken nog, toen Henderson op zijn beurt uit de herberg kwam en op zachte toon begon:

— Het is daarbinnen een heel opstootje geworden, Mylord! Die kerel met zijn lange gezicht is er nu niet ver van af, die mooie dame en haar broer openlijk te verwijten, dat zij vals gespeeld hebben, toen ze hun eigen kaarten gebruikten! Hij wilde ze met alle geweld zien om ze te onderzoeken; maar dat weigerden ze hem, en er is een kabaal van geweld ontstaan!

Inderdaad hoorde men nu ook daarbuiten een luid stemmenrumoer. De deur vloog open en de twee Houstons broeder en zuster, kwamen naar buiten snellen, met een achttal mannen op hun hielen, die blijkbaar niet veel goeds van zins waren.

Raffles trad hun dadelijk onbevreemd tegemoet en riep:

— Wat is er te doen, vrienden? Waarom dat geschreeuw? Wat hebben deze mensen jullie gedaan?

— Zij hebben mij bestolen met vals spel! brulde Jerry, die de aanvoerder

scheen te zijn. Hij moet met valse kaarten hebben gespeeld, want hij weigert, ze te laten zien!

— Kom, dat zullen jullie verkeerd begrepen hebben! zei Raffles rustig. Ik ben er van overtuigd, dat mijnheer Houston mij dadelijk de kaarten zal vertonen, als ik ze hem vraag! Ik heb er verstand van. En ik zou dadelijk zien, of er mee geknoeid is!

Hij had de hand reeds uitgestoken en keek Houston strak aan. Deze zag wel dat er geen uitweg was. Hij was nu omringd door een achttal sterke mannen, allen gewapend en die hem dreigend, met sombere gezichten aanzagen. Langzaam stak hij de hand in de zak, haalde er een pak kaarten uit, en stak het Raffles toe.

Hazel was doodsbleek en had zich in haar angst dicht tegen Houston aangedrukt.

— Maak eens wat licht, vriend Brunt, zei Raffles. Houd er een lucifer bij!

— Nog beter, een kaars! riep Brand, die nog niet wist wat Raffles voornemens was.

Hij had een klein eindje kaars in een zijner zakken en stak dat aan. Het was windstil en het kleine vlammetje steeg helder en rechtstandig in de ijskoude lucht omhoog. Raffles beschouwde de kaarten aandachtig, van voren en van achteren, bekeek de randen, de fijne figuurtjes op de rug en zei tenslotte langzaam, terwijl hij Houston het pak teruggaf:

— Zoals ik al dacht, een vergissing, mijnheer Hyde! Die kaarten zijn zo echt, als er nooit een door mijn handen is gegaan! En gaat nu maar rustig heen, het wordt slapentijd! Ik ben er zeker van dat mijnheer Houston je morgen revanche zal willen geven!

Nog grommend en smokkend ging Hyde zijn weg, gevolgd door zijn vrienden en de twee Houstons liepen het logement binnen, zonder een enkel woord te hebben gesproken. Brand keek Raffles verbaasd aan en vroeg:

— Je had je dus werkelijk vergist?

De kaarten waren echt?

— Ze waren vals, Brand! Enkele figuurtjes van zekere kaarten waren met en heel klein beetje verf wat donkerder gemaakt!

— Maar, waarom zei je dat niet?

— Omdat de heren gouddelvers dan waarschijnlijk mijnheer Houston voor onze ogen zouden hebben neergeschoten! Men gaat in deze zaken en in deze streek nogal radikaal te werk! En ik heb nu eenmaal meer aan een levende, dan een dode Houston! Nog een korte wandeling, vrienden en dan stel ik voor ons ter ruste te begeven, of tenminste ons naar onze kamers te trekken, want als ik die Houston doorzie, dan zal er van nachtrust wel niet heel veel komen!

De drie mannen liepen met snelle stappen en om warm te worden de enige straat van de nederzetting een paar malen op en neer. En begaven zich toen weer naar het logement van Dave.

De gelagkamer was weer volgelopen. De piano jenkelde en Irma en Suze zongen met verschrikkelijke valse stemmen een variéte-deuntje, terwijl ze erbij dansten. Van Houston en zijn zuster was niets te bespeuren.

De vader scheen zich reeds vroeger te hebben teruggetrokken naar zijn slaapvertrek. Toen de drie mannen binnentraden, viel dadelijk die eigenaardige stilte, die men kan opmerken, als er in een kamer druk gesproken is over personen, die een ogenblik daarna binnen treden. Alle ogen waren op Raffles gevestigd en men zou een overtuigd optimist moeten zijn om te verklaren, dat al die bliken even vriendelijk waren. Daar kwam een man, die vijfduizend dollar had gewonnen en die er zelfs geen lid voor bewoog! Het scheen hem niets te kunnen schelen!

Maar er was nog iets anders, er was niet alleen naijver, maar er was ook woede en wraakzucht in sommige ogen. En toen Brand eens goed toelisterde, hoorde hij tamelijk luid in

een hoek van de gelagkamer grommen:

— Zo kan mijn rootje het ook wel, als er geknoeid wordt!

Brand begreep onmiddellijk dat Houston en zijn zuster, of wie de vrouw dan anders mocht zijn, hun verlies niet hadden kunnen verkroppen en onbeschaamd genoeg waren geweest, om Raffles en zijn vrienden van vals spel te betichten. Wie maar even nadacht, kon dadelijk begrijpen, dat dit onmogelijk was, met splinter-nieuwe, nog verzegelde kaarten, maar er waren er genoeg onder die mannen, die dadelijk aannamen, dat Raffles gemene zaak had gemaakt met Dave, de waard, die immers heel goed nieuwe kaarten had kunnen merken en ze vervolgens van een nagemaakte banderolle had kunnen voorzien. Al die vreemdelingen, die zogenaamd kwamen jagen, je moest ze maar duchtig in de gaten houden, want ze plunderden je, waar je bij stond!

De drie mannen moesten dus als het ware spitsroeden lopen, tussen een haag van vijandige bliken, maar zij waren wel zo verstandig, er geen acht op te slaan en regelrecht naar hun kamer te gaan.

Men bereikte deze kamer door de trap op te gaan, die zich in de gelagkamer bevond. Alsdan bereikte men een soort van gaanderij, volgde die over een paar meter en sloeg een korte gang in, afgesloten door een gordijn, om aan het einde daarvan het vertrek te vinden, waarvan het enige, kleine venster uitzag over de vlakte.

En men moest wel een zeer gezonde slaap hebben. En vermoeid en jong zijn, om te kunnen heen slapen door het lawaai, dat tot ver na middernacht de gelagkamer vervulde en waarvan men slechts gescheiden was door een dun gordijn en wat houten schotten. De kamers waarvan de deuren op de gaanderij uitkwamen, hadden dit woeste getier zelfs uit de eerste hand!

Een kort ogenblik stond Raffles stil op de gaanderij en boog zich over de

ballustrade om naar beneden, in de zaak te zien.

Tegen het ruwe buffet leunden een zestal mannen, de meesten met hun korre pelsjerkers over de arm. Zij droegen geruite kielen van grof katoen en grote hoeden, puntig en met geweldig grote randen. Raffles kreeg de indruk, alsof hij een of twee gezichten vroeger al eens gezien had, heel vluchtig.

De mannen keken voor zich, maar dat was slechts schijn, want met een glimlach merkte Raffles op, dat zij hem allen in het oog hielden, want zijn beeld werd weerkaatst in een gebroken stuk spiegelglas, verweerd en vuil, dat bij wijze van versiering in het buffet van mijnheer Dave Berry more was aangebracht.

Bij de piano stonden Irma en Suze, die druk en fluisterend met elkander spraken en nu en dan zijn kant uitkeken.

Het gezicht van de jongste der beide vrouwen vertoonde een anstige uitdrukking en was bleek.

Raffles haalde even de schouders op en toen sloeg hij het gordijn terzijde, betrad de stikdonkere gang en volgde Brand en Henderson, die reeds het vertrek waren binnen gegaan, tamelijk ruim en waar de houtkachel nog flink brandde, zodat de temperatuur dragelijk was.

Haastig en zwijgend ontteden zij zich van hun bovenklederen en hun zware laarzen, wierpen zich op de harde britsen en waren een ogenblik daarna in een diepe slaap verzonken.

Henderson had de voorzorgsmaatregel genomen, de zware houten klink op de deur te doen. Raffles had hem glimlachend zijn gang laten gaan maar hij wist wel, dat een houten klink voor zekere lieden maar een heel primitieve beveiliging is.

HOOFDSTUK IV.

DE OVERVAL

Het kon omstreeks vier uur in de morgen zijn en het was nog stikdonker buiten toen Raffles, die een zeer lichten slaap had, wakker werd door een licht gerucht, waarvan hij de oorsprong niet aanstonds kon vaststellen, alleen maar vermoeden.

Hij kwam overeind zitten, dadelijk klaar wakker en luisterde aandachtig.

De gasten van Dave moesten reeds lang vertrokken zijn, want in de gelagkamer klonk geen leven meer. De piano zweeg, het gezang van de twee vrouwen had opgehouden. Geen mannenstem vloekte meer en er werden geen stoelen hardhandig meer geschoven.

En daar klonk het zwakke gerucht nogmaals. Nu wist Raffles met zekerheid, dat het van de zijde van de deur kwam. Daar was de duisternis het dik-

ste en hij kon niets onderscheiden. Hij wierp de deken van zich af, liet zich van de krib glijden en sloop zonder enig leven te maken op de deur toe. Zeer voorzichtig tastte hij naar de klink. Hij wachtte zo wel een volle minuut en toen kreeg zijn tastende vinger een heel licht schokje: men had aan de buitenkant de klink een weinig weten op te lichten, heel langzaam, heel voorzichtig.

Raffles ging naar zijn krib terug, nam zijn revolver van onder het met stro gevulde kussen en greep toen van de tafel zijn elektrische zaklamp. Hij ging terzijde staan, zodat het licht niet rechtstreeks door de reet kon dringen, die tussen deur en post bestond en knipte de lamp aan. Het dunne lichtstraaltje speelde zoekend even over de deur en bleef toen rusten op de zware dennenhouten klink.

Juist op dat ogenblik bewoog die zich weer. Een mes met een zeer dun lemmeet was door de reet gestoken, met de rug naar boven en lichtte de klink steeds wat verder omhoog. Nog een paar minuten en hij zou de inkeping getild zijn, zodat de deur geopend zou kunnen worden.

En het geluid werd veroorzaakt, doordat het hout van de klink langs de deurpost streek.

Raffles sloop op het bed van Brand toe, raakte zijn schouder aan en zei heel zacht, voor Brand zich had kunnen bewegen :

— Daar komen zij !

— Wie zij, welke zij? vroeg Brand verward, terwijl zijn ogen knipperden in het licht van de lamp.

— Houston, misschien alleen, maar meer waarschijnlijk in het gezelschap van medeplichtigen ! In deze streken reizen valsspelers bijna altijd in gezelschap van een soort van lijfwacht, die zich houdt alsof haar leden den speler volstrekt niet kennen, maar die niettemin klaar staat, om op het eerste teken van gevaar bij te springen.

— Nu dat is wat moois ! pruttelde Brand. Ik had hopen te slapen ! Waarom bel je niet om het kamermeisje en laat haar zeggen dat zij weg moeten gaan, of later maar eens ter rug moeten komen ?

— Je schijnt nog niet goed wakker te zijn, Brand ! We zijn hier niet in het hotel Cecil, maar in het houten logement van Dave Berrymore ! Gebruik je zinnen man, want het zal nodig zijn ! Nog een minuut en de klink is uit de haak gewipt !

— Maar wat deksel, duw hem dan weer naar beneden ! fluisterde Brand.

— Neen, want dan zouden zij rechtsomkeer maken !

— Wel, des te beter ! Ik verlang niets liever !

— Brand, gebruik je verstand ! Als het Houston is en hij is het zeker, dan zit hij van onder tot boven vol goud ! Wij houden hem vast en wij nemen het hem af, of gaan het uit zijn kamer halen ! Neem je revolver, maar

maak er geen gebruik van, tenzij het noodzakelijk is om je leven te verdedigen ! Ik ga Henderson wekken !

Tamelijk mismoedig over die onverwachte storing wapende Brand zich met zijn grote Colt, liet zich gepend van zijn brits glijden en keek met een ontevreden gezicht naar de deur en naar de zware klink, die juist weer een beetje op een schokkende manier oprees en bijna zijn haak verlaten had. Het was duidelijk dat de lieden op de gang telkens probeerden, of de deur nog niet zou open gaan, of zij er tegen drukten.

Raffles was intussen Henderson gaan wekken, die onmiddellijk brandde van vechtlust, toen hij vernam, wie de bezoekers waren, die daar ongenood wilden binnen stappen.

Hij gespte zijn riem om, hing er de schede met het grote jachtmes aan en was wat hem betreft, volkomen gereed voor de komende dingen. Het was hoog tijd. De klink was bijna vrij. Raffles bukte zich naar het oor van de reus en fluisterde hem in :

— Niet schieten of steken, tenzij het nodig is. Wij zullen trachten, de familie Houston zonder een druppeltje bloed te vergieten te overrompelen. Ik knip nu mijn lamp weer uit. Jij blijf in je krib liggen, want de vloer mocht eens kraken onder jouw 95 kilo. Brand, jij en ik gaan achter de deur staan. Ik zal haar onmiddellijk verder open rukken, zodra zij binnen zijn en licht maken. Dan spring jij op, James en grijpt ze in de nek !

Hij had de lamp ternauwernood gedooft en met Brand post gevat terzijde van de deur, aan de kant waar de scharnieren zich bevonden, zodat zij onmogelijk dadelijk zouden worden gezien, of een korte tik bewees, dat de klink eindelijk vrij was.

De indringers wachtten zeker wel vijf minuten, zeker om er zich van te overtuigen, dat het zwakke geluid daar binnen niet vernomen was en toen begon de deur heel langzaam open te gaan, zoals Raffles duidelijk kon voelen, die zijn uitgespreide vin-

gers met de toppen tegen het paneel deed rusten. Tegelijkertijd drong een zwak, rossig schijnsel in de kamer door. Het moest de reus juist in het gelaat treffen, maar Henderson hield zich prachtig en speelde op waarlijk treffende wijze de man, die de slaaper rechtvaardigen slaapt, snurkend alsof er een zaagmolen aan de gang was.

Nu was het jammer dat dit snurken wel wat onverwacht en plotseling kwam na die grote stilte. De indringers schenen argwanend te worden en Raffles hoorde snel en driftig even fluisteren. Toen greep hij vastberaden de rand van de deur, rukte die geheel open, knipte zijn eigen zaklamp aan en trad met Brand te voorschijn, terwijl hij zacht en op hoffelijke toon zei:

— Kom binnen, mijnheer Houston! Het uur is wel wat ongewoon, maar voor een partijtje als dit heb ik altijd wel tijd.

Houston was zo verbluft door deze onverwachte ontvangst, dat hij een ogenblik doodstil bleef staan met de kaarslantaarn in zijn hand. Toen liet hij een zachte waarschuwingskreet horen en een ogenblik daarna was het gehele vertrek vol mannen. Er waren er op zijn minst vijf of zes en sommigen hunner hadden de onderste helft van het gelaat verborgen achter een rode zakdoek, driehoekig opgevouwen. De achtersten drongen de voorsten op en het ging zo snel, dat Raffles en Brand inderdaad van hun vuurwapens gebruik hadden moeten maken als zij die invasie hadden willen stuiten.

— Op zulk een talrijk bezoek had ik niet gerekend! riep Raffles uit. Zeg me spoedig wat ge hier komt doen, mijnheer Houston en maak dan weer dat ge weg komt! Wat wilt ge?

— Je geld, of liever het mijne! antwoordde de schelm kortaf. Het geld dat je me met kaarten hebt afgewonnen en dan nog flink wat meer bij wijze van schadevergoeding.

— Maar dat is een heel zonderlinge wijze van doen! merkte Raffles op. Ik heb dat geld eerlijk van u gewonnen, zonder valse kaarten te gebruiken!

— Wat bedoel je daarmee, jij vervloekte bemoelial? riep Houston dreigend. Wou je mij soms beschuldigen?

— Ja, dat wilde ik! antwoordde Raffles bedaard. Je speelt vals, Houston en zodra ik de gelegenheid heb, zal ik je aan de blauwjakken uitleveren!

— Ha ha, daartoe zou je dan de gelegenheid moeten hebben, mooie mijnheer! hoonde Houston. Vooruit, maak geen praatjes en kom over de brug met het geld! Ik heb niet veel tijd, ik moet nog verder vandaag!

— Ja, dat kan ik mij levendig voorstellen! antwoordde Raffles, volkomen kalm. Er zal u wel niet veel aan gelegen zijn, om langer hier te blijven dan onvermijdelijk is! Ik denk dat uwe dierbare zuster, miss Hazel u wel buiten zal opwachten, met de slede, kant en klaar!

— Dat heb je misschien wel goed gedacht, mijnheer de Engelsman! En nu vlug een beetje. Je ziet dat we de overhand hebben en weerstand bieden zou je toch niet helpen!

— Dat kan men nocit van te voren zeggen! zei Raffles langzaam.

Zijn ogen echter waren vlugger geweest dan zijn mond. Die waren snel rond gevlogen en hadden wel gezien, dat de bandieten wel met revolvers gewapend waren, maar dat zij die niet in de hand hielden op een enkele man na, die vlak bij hem stond, en wiens reusachtige Colt juist in de richting van zijn valse ribben wees. Alle anderen hadden een mes in de hand, met een breed en kort lemmet. Natuurlijk had Houston bevel gegeven, niet meer leven te maken dan onvermijdelijk was. Er sliepen nog andere gasten en als het kon, moest men die er buiten houden.

Houston was vreselijk uit zijn humeur, want de zaak had natuurlijk een geheel ander verloop dan hij zich

had voorgesteld. Hij had stellig verwacht Raffles en zijn vrienden slapende te kunnen overvallen en nu stonden zijn klaar wakker tegenover hem, tenminste wat twee hunner betreft, want de derde was op zijn brits gebleven en keek nog half slapend toe, in het oog gehouden en bewaakt door twee van de met messen bewapende kerels.

Houston had ongeduldig de schouders opgetrokken en hernam nu :

— Wij staan twee tegen een ! En deze man hier houdt je gedekt met zijn revolver ! Bij de minste verdachte beweging die je maakt schiet hij op je. Begin maar met je eigen proppen-schieter te laten vallen !

Houston had zijn kaarslantaarn op de tafel neergezet en beval nu nogmaals :

-- Laat je wapen vallen, man, of het zou je berouwen !

En het zware wapen viel, boven op de voet van de man met de revolver. En al droeg die man tamelijk zware laarzen, een zesloop is niet zo licht, en voor een kort ogenblik werd de aandacht van de kerel afgeleid. Hoe kort ook, voor Raffles was het voldoende. Hij maakte er een dankbaar gebruik van om de gewapende hand te grijpen en de revolver uit haar richting te dwingen, naar omlaag. Met de hand die hij nu nog ter beschikking had, zijn zaklantaarn had hij dadelijk weer in zijn zak laten glijden gaf hij de revolverman zulk een harde slag tegen de kaak, dat de getroffene als een zoutzak ineen stortte.

Dit was het sein tot een handgemeen, waaraan Brand nog lange tijd daarna zou denken.

Mijnheer Houston bleek een zeer driftig en bloeddorstig man te zijn, die zich al te spoedig liet meeslepen door zijn wraakzucht. Hij verloor alle voorzichtigheid uit het oog, dacht niet meer aan de noodzakelijkheid, de zaak stil op te knappen, maar trok pardoos zijn revolver en mikte op Raffles. Maar Brand had de kerel in het

oog gehouden en wong hem de revolver uit de hand, met een bliksem-snelle greep, die hij enige maanden tevoren in een New Yorks kroegje van een Japanse zeeman geleerd had.

Het wapen viel kletterend op de grond en Brand schopte het onmiddellijk weg.

Oscar Houston, zich ontwapend ziende, of tenminste beroofd van zijn schietwapen, greep dol van woede, nu zijn plan toch nog dreigde te mislukken naar zijn breed knipmes, maar lang voor hij het in handen had, sloeg Brand hem met een rake slag op het puntje van de kin neer.

Henderson had intussen ook niet stil gezeten ! Hij bekommerde zich evenwel om de twee schelmen, die hem hadden moeten bewaken als een kaaiman om twee vliegen, en niet zodra had hij het sein gehoord, of hij sprong lachend op en sloeg de twee bandieten spelenderwijs met de hoofden tegen elkander, zodat zij een diepe zucht slaakten, misschien wel van verlichting, dat zij er nog goedkoop waren afgekomen en zich niet meer met de zaak behoeften te bemoeien en toen precies tegelijkertijd in een diepe bewusteloosheid verzonken, waaruit zij pas uren later zouden ontwaken.

Een derde bandiet stak brullend van woede naar de reus en raakte hem met zijn mes even aan de arm, terwijl een vierde, toen Henderson een stap vooruit deed, zijn voet, tussen zijn benen stak en hem deed struikelen. De reus mompelde een gesmoorde vloek en kwam met een pijnlijk gezicht weer overeind, juist bijtijds om een tweede steek te ontgaan. Hij vatte de gewapende hand en toen moest de bandiet zijn dolkmes wel prijsgeven of hij wilde of niet, want het was alsof zijn vingers in een tang gekneld werden.

Toen de zaken zo stonden schenen de kerels, die nog overeind waren veel lust te gevoelen de partij maar als verloren te beschouwen en het hazen-

pad te kiezen, maar dat lag niet in de plannen van Raffles, die andere voornemens had. Hij was met een enkele sprong bij de deur, deed er de klink weer op en sloeg dadelijk daarop de man die op hem toestormde met de revolver die hij nog in de hand hield hard op het hoofd, zodat de aanval-ler duizelend achteruit wankelde en toen ruggelings op de tafel neerplofte, waar hij zo noodlottig terecht kwam, dat hij de kaarslantaarn op de grond wierp die uitdoofde.

Een ogenblik zag het er toen nog ernstig genoeg uit, want het was zeer donker in het vertrek, maar twee van de schurken, die zich konden verroeren. Raffles die nog bij de deur stond, voelde de klink omhoog gaan en half op de tast sloeg hij de man neer, die daar trachtte te ontsnappen.

Een doffe val en een vloek en toen klonk een hijgende stem uit de duisternis :

— Maak maar licht, ik geef me gewonnen ! En Houston mag voortaan zijn zaken alleen opknappen.

Raffles knipte de elektrische lamp aan, die hij weer uit zijn zak had gehaald en bij het schijnsel daarvan zagen zij de strijdensmoede aanval-ler in een hoek staan, met een bebloed gezicht en de verschrikkelijke vuist van Henderson in de onmiddellijke nabijheid van zijn nek, klaar om toe te grijpen.

— Bind hem, Brand en doorzoek zijn zakken ! beval Raffles zacht. Misschien zit er iets in, dat wij kunnen gebruiken !

De man werd onmiddellijk met koorden gebonden en op een bed geworpen. En daarna werd hij ook nog gekneveld, zodat hij geen geluid kon uitbrengen. Maar zijn zakken bleken niets te bevatten, wat de moeite van het meenemen waard was : nog geen vijftig dollars aan stofgoud !

De anderen hadden al even weinig in hun zakken, en tenslotte onderzocht Raffles ook Houston en moest het beroevend resultaat melden, dat hij

volstrekt niets bij zich had, behalve het beruchte spel valse kaarten, een bosje lopers en voorts tabak en een pijp, enkele losse patronen, en meer waardelooze rommel.

Raffles fronste het voorhoofd en zei ongeduldig :

— Zouden wij al die moeite tevergeefs hebben gedaan ? Maar stil eens, ik vergeet zijn medeplichtige ! Waarschijnlijk wacht zij buiten, misschien zelfs met een slede ! Vlug voortge- maakt, vrienden ! Wij moeten nu weg, want ik hoor al gestommel en het is niet nodig dat nieuwsgierigen het slot van de kleine tragie-comedie gade- slaan.

De schreden bleken afkomstig te zijn van mijnheer Berrymore in eigen persoon. Hij bonsde op de deur en gaf de wens te kennen, die zeker niet onbillijk was, dat men hem nader zou inlichten aangaande de aard van het «beestachtige lawaai» zoals hij zich uitdrukte, minder sterlijk de natuur getrouw.

Raffles deed aanstonds de deur wagenwijd open en zei beminnelijk :

— Overtuig u zelf, vriend waard ! Gij ziet dat wij zijn overvallen, en ons hebben moeten verdedigen.

— O, dat is die Houston ! gromde Dave tussen de tanden. Die heb ik nooit vertrouwd. Maar ik bemoei me er niet mee ! Dat is mijn zaak niet ! Het geeft allemaal ellende, als je je partij stelt, in hoedanigheid van herbergier en je hebt een mes tussen je ribben voor je het weet. Wat moet ik nu met dat zoodje aan ?

— Dat weet ik niet en het kan mij niet schelen ook ! antwoordde Raffles luchtig. Van Houston zelf zal ik u bevrijden, want hij is de hoofdaan- legger. Ik neem hem mee en ik zal hem, zodra ik kan, aan de politie overleveren ! En gij ziet dat hij nog wat meer is ook ! Mijnheer Berrymore, ik verzoek om mijn erkenning en om mijn slede !

— Gaat u dan nu al heen ? vroeg de waard teleurgesteld. Het is nog nacht !

— Dat is zo, maar wij hebben haast! Voor gij gaat, hebt gij soms geer slede voor het logement zien staan?

— Neen! antwoordde Berrymore. Misschien aan de achterkant, op het vrije veld!

Raffles schoof voorzichtig de lap een weinig terzijde, die dienst moest doen als gordijn en keek naar buiten. Zijn scherpe ogen hadden dadelijk de slede ontdekt en een paar gedaanten die rusteloos op en neder liepen, blijkbaar ten prooi aan grote ongerustheid en aan ongeduld. Hij glimlachte, liet de lap weer vallen en zei tot Henderson:

— Neem die kerel op, James en draag hem naar buiten. Brand, ga mede. Mijn rekening, waard?

Raffles betaalde de boze waard glimlachend en toen volgde hij Brand en Henderson, die reeds de gang volgden, daarna de gaanderij, de trap afdaalde en de donkere geheel verlaten gelagkamer dwars overstaken.

Raffles droeg de weinige bagage.

Buiten was het vinnig koud. Over een kwartier zou de dag aanbreken. Een valse schemering hing tussen de lage, heuten huizen. Er was geen enkel geluid hoorbaar behalve het schorre blaffen van een paar wolven op de vlakte. Brand wilde de stal reeds binnen gaan, toen Raffles zacht zei:

— Maak zo weinig mogelijk leven, haast je en kom met de sleden aan de achterkant zodra de honden zijn ingespannen. Alles is nog opgeladen, dus je kunt binnen tien minuten bij ons zijn. Ik ga intussen eens met miss Hazel praten en met de weinig eerwaarde grijsaard, die hier voor vader speelt! Henderson, is onze man goed ingepakt? Je ziet bleek, je bent toch niet gewond?

— Een schram, Mylord, het heeft niets te beduiden! antwoordde de reus tussen de tanden en hij nam Houston weer op zijn schouders. De gevangene was bijna niet herkenbaar als een levend wezen, want de reus had hem een grote aardappelzak over het hoofd geworpen en die om het middel dicht gebonden.

Maar de tijd drong en de twee mannen liepen haastig om het logement heen en toen zo vlug zij maar konden op de slede toe, die daar stond te wachten. De honden, een vers span, lagen geeuwend op de grond, keurig naast elkander, twee aan twee.

De vrouw die stampvoetend heen en weer liep en nu en dan naar boven had gekeken, naar het venster waarachter zich het korte drama moest afspelen, scheen juist op het punt te staan, naar binnen te gaan en te vragen wat er aan de hand was, toen zij Raffles op zich zag toekomen.

HOOFDSTUK V.

ZUIDWAARTS

Een ogenblik stond Hazel besluiteloos stil, zeer verrast en verschrikt door die plotselinge verschijning van de man, die zij reeds bewusteloos, misschien wel dood moest wanen.

Haar donkere ogen flikkerden boosaardig, toen zij de glimlach zag om de lippen van de vreemdeling.

Raffles nam even zijn bontmuts af

voor haar en zei op de vriendelijkste toon van de wereld:

— Ik kom u berichten, mevrouw de maarschalk, dat de kleine onderneming van uw officieren op een mislukking is uitgelopen. Het spijt mij dat ik het moet zeggen, maar uw troepen hebben een zware nederlaag geleden. Ah, daar hebben wij ook pa-

pa Houston! Geen last van de felle koude, edele grijsaard?

De «edele grijsaard» keek tamelijk sip en was al heel weinig op zijn gemak, wat duidelijk te zien was aan het knipperen van zijn ogen en het zenuwachtige plukken aan zijn puntbaardje.

— Gij geeft geen antwoord? ging Raffles voort. Gij stelt toch wel belang in de zaken die uw dochter betreffen? Of moet ik u slechts beschouwen als een tooneelvader! Nu, het doet er ook niet toe! James, leg dat pak op de slede!

De reus liet de gevangene tamelijk onzacht op de slede neervallen en richtte zich kreunend weer op.

Hazel was wat naderbij getreden en vroeg nu, op de bewegingloze gedaante wijzend:

— Wie is die man en waarom werpt gij hem op mijn slede?

— Wel, omdat hij er thuis hoort, het is mijnheer Houston! antwoordde Raffles doodbedaard. De anderen liggen nog boven. Sommigen half, anderen binnen een paar uren weer bruikbaar. Zij hadden volstrekt geen geld bij zich. Ook uw broeder niet, of zal ik liever zeggen minnaar? Maar ik denk dat het geld wel in de slede zal zijn! Wat is uw mening, mijnheer Houston senior?

Zonder het antwoord af te wachten was Raffles op de slede toegestapt en lichtte het dekkleed op, dat met een paar kruiselings gebonden touwen op zijn plaats werd gehouden.

De vrouw sprong letterlijk als een jaguar op hem toe en in het doorbrekende daglicht zag Henderson juist bijtijds het blinken van een revolverloop. Hij greep haar eenvoudig van achter bij de armen beet en Raffles had niets te doen dan haar het vuurwapen af te nemen.

Raffles sneed haastig de touwen door, trok het dekzeil weg en zijn merkwaardig instinct voor dergelijke dingen had hem binnen weinige tellen een zware, hoewel kleine zak doen vinden, die bijna tien kilo stofgoud

bleek te bevatten en in een afzonderlijke afdeling, een dikke rol bankpapier.

Juist toen Raffles de buit gevonden had, klonk luid geblaf van honden en Brand kwam opdagen met het hondenspan en de slede.

Bijna stikkend van woede vroeg de vrouw, wier gelaat asgrauw was in het snel in kracht toenemende licht van de morgen:

— Wat ben je van plan met die zak te doen?

— Ik ben van plan, hem mee te nemen! antwoordde Raffles kalm.

— Wie ben je dan? Ben jij van de politie? Ben je een stille?

— Ik ben niet van de stille en ik ben niet van de drukke politie, antwoordde Raffles vriendelijk. En toch neem ik die zak mede. Mijn motieven zullen u wel weinig belang inboezemen. En als zij het wel doen, dan betreur ik dat voor u, want ik zal u niet nader inlichten!

Met een nonchalant gebaar wierp Raffles de zak op zijn eigen slede en beval toen weer:

— Maak deze honden los, Charles, we nemen ze mee!

— Wat is dat? Zou je het durven wagen, onze honden te stelen? schuimbekte de vrouw, zich vruchteloos verwerend in de ijzeren armen van de reus.

— Wat een groot woord! verweet Raffles haar. En dat in de mond van een vrouw, die het beroven van anderen als een beroep uitoefent! Laten wij zeggen dat ik ze van u leen! Gij kunt ze terugkrijgen, bij voorbeeld in Fort Joekon, op het bureau van politie! Daar kunt gij u dan meteen verenigen met dit heerschap, dat ik meeneem, zolang hij mij niet te lastig wordt!

Onverstoorbaar kalm was Brand dadelijk begonnen met het ontspannen van de sledehonden. Het was wel een gelukkig toeval, dat de twee spannen elkander dadelijk goed verdroegen. Vaak bestaat er een dodelijke vijandschap tussen deze kleine troepjes hon-

den. Ware dit hier het geval geweest, dan zou Raffles er niet aan hebben kunnen denken, de honden van Houston mede te nemen.

Deze dieren lieten zich echter kalm achter Raffles eigen honden spannen en stonden zelfs toe, dat de aanvoerder die altijd geheel alleen vooraan loopt, dezelfde bleef.

Nu pas vond de oude heer Houston de kracht om te vragen :

— Wilt ge mij eens zeggen, mijnheer, wat dit alles te betekenen heeft? Denkt gij ons ongestraft te kunnen plunderen en onze vriend te kunnen medevoeren?

— Ja, dat denk ik. En juist omdat ik er zeker van wil zijn, neem ik uw honden mee! Intussen valt mij daar in, dat gij misschien andere zoudt kunnen kopen, of in bruikleen krijgen, van lieden, even schurkachtig als gij zijt! Ik beschouw u als de hyena's van een slagveld! Gij aast op lijken. Wie hier met moeite en doodsgevaar geld verzameld heeft, die berooft gij en op welk een laaghartige, laffe wijze nog wel. Neen medelijden met u ken ik niet! Gij hebt dit alles ruimschoots verdiend. En deze man behoort in handen van de politie! Charles ben je gereed?

— Alles is klaar!

— Op weg dan! James, laat die vrouw los. Mijnheer Houston, het genoeg is waarschijnlijk uitsluitend aan mijn kant, ik heb de eer u te groeten, en zou u de raad willen geven, dit beroep te verlaten, als het tenminste nog tijd is!

Raffles liet de zweep knallen. Brand ging langs de honden lopen en Henderson volgde de slede, die zich dadelijk snel in beweging zette.

En onmiddellijk begon de vrouw te schreeuwen zo hard zij maar kon, zeker in de hoop, haar medeplichtigen in het hotel ter hulp te roepen.

Maar die waren helaas niet in staat, om die zo vurig verlangde hulp te bieden! En zo moest de mooie Hazel het wel aanzien, dat die onbeschaamde vreemdeling er met haar minnaar

en haar honden vandoor ging, om van haar aandeel in de buit nog maar te zwijgen, terwijl zij machteloos moest achterblijven bij een slede, waarmede zij niets kon doen, bij gebrek aan honden en in gezelschap van een oude man, die niet zelf een besluit kon nemen en op wie zij vol minachting neerkeek, zij, een vrouw.

Maar de bekoorlijke Hazel was van een zeer wraakzuchtige inborst en als Raffles de woeste flikkering van haar ogen had kunnen zien, terwijl zijn slede snel voortgleed over de sneeuw, dan zou hij misschien toch nog niet geheel gerust zijn geweest!

Trouwens, de tocht ging niet zo snel als hij zelf wel verlangd had.

De honden waren volkomen uitgerust en aan hem lag het niet, al was de slede ook zwaar beladen.

Neen, het was Henderson, die de vaart vertraagde! De reus spande zich blijkbaar tot het uiterste in, maar hij kon niet snel vooruitkomen, en nu en dan wierp Raffles van terzijde en ongemerkt een onderzoekende blik op de reus. Hij had een weinig gebloed, maar een man die wel een halve liter van dit kostbare vocht kan kwijtraken, zonder er veel van te bemerken, die kan toch niet zo verzwakt zijn door het verlies van enkele druppels? Kon hij vermoeid zijn? Maar dat was onmogelijk! De reus wist niet wat het begrip vermoeidheid betekende!

Als Henderson meende dat Raffles niet keek, greep hij zich nu en dan aan de slede vast en liet zich een twintigtal meter voorttrekken op zijn sneeuwschoenen.

En eensklaps beval Raffles kortaf :

— Halt houden!

Een scherpe kreet bracht de voorloper tot stilstaan en onmiddellijk volgden alle honden zijn voorbeeld waarbij de achtersten goed zorg droegen, dat de slede hen niet onderstboven wierp en hun poten verbrijzelde door snel terzijde uit te wijken.

Raffles ging onmiddellijk op Henderson toe, legde hem de hand op de

schouder, keek hem diep in de ogen en vroeg :

— En nu de waarheid, James : wat scheelt er aan?

— Maar Mylord... hakkelde de reus.

— Geen uitvluchten ! Ik beveel het je, Henderson, heb je me goed verstaan?

Henderson bleef koppig zwijgen.

Toen liet Raffles zijn scherp oog van kundig geneesheer snel over het lichaam van de reus dwalen. En toen hij de enkels zag, slaakte hij een lichte kreet. De linker enkel was veel dikker dan de rechter, dat was zelfs merkbaar in de hoge laars, waarvan het leder strak om het gezwollen lichaamsdeel spande.

— Ga onmiddellijk op de slede zitten ! beval Raffles.

De reus wilde zich nog verzetten, maar een enkele blik uit de staalgrijze, doordringende ogen dwong hem om te gehoorzamen.

— Help mij eens Brand ! ging Raffles voort. De dwaas heeft zijn linker enkel verstuikt en hij heeft het niet willen bekennen, om onze vlucht niet te belemmeren ! Met die verstuikte enkel heeft hij een man van bijna tachtig kilo en trap afgedragen, en met die enkel volgt hij nu al een uur lang onze slede, terwijl hij het liefst zou schreeuwen van pijn !

— Ik zag wel in dat u haast had, Mylord ! zei de reus, beschaamd als een bakvisje.

— Maar met zo te handelen had je ons nog meer in verlegenheid kunnen brengen ! riep Raffles uit.

De sneeuwschoen werd van de laars losgemaakt en toen poogde Brand dit kledingstuk uit te trekken.

— Maak vuur aan, Brand ! beval Raffles kortaf. Wij blijven hier, tot ik hem gemasseerd heb en zijn voet behandeld !

— Maar Mylord, dan zal dat karonje ons inhalen ! jammerde de reus.

— Wees daar maar niet bevreesd voor ! Zij zal niet zo gemakkelijk aan nieuwe honden kunnen komen ! En bovendien, de behandeling mag

niet langer worden uitgesteld !

De slede had halt gehouden aan de zoom van een vrij uitgestrekt bos. Het was hier windstil en er lagen op de harde sneeuw genoeg dode takken om er een klein vuur van te kunnen aanleggen. Terwijl Brand zich hiermede bezig hield doorzocht Raffles het blikken medicijnkistje, totdat hij het wrijfmiddel gevonden had, dat hij nodig had, een soort van groene, dik vloeiende olie.

Raffles trok de twee paar dikke kousen van Henderson's been, het voor die dag vijf en dertig graden en begon onmiddellijk de voet te kneden. Henderson hield zich goed, maar de hevige pijn dreef hem bijna de tranen naar de ogen. Hij wist echter dat het noodzakelijk was en onderwierp zich aan zijn lot.

Nu en dan kreunde hij :

— Het gebeurde, Mylord, toen die kerels mij lieten struikelen ! Ik voelde toen al dat het mis was, maar ik heb niets laten merken !

Raffles zei niets. Hij keek de reus slechts even aan, maar in die korte blik vond Henderson de grootste beloning voor zijn heldhaftig stilzwijgen.

De medogenloze, sterke duimen van Raffles wreven met kracht de weldoende olie in de sterk gezwollen enkel en toen werd het lichaamsdeel verbonden, stijf gewachteld en de beide kousen werden weer over het been getrokken en dat alles was geschied vlak bij het goede vuur, dat Brand haastig had aangestoken. Nu en dan had de jonge man een blik over de vlakke geworpen in de richting van de nederzetting, maar tot zijn geruststelling zag hij niets, dat argwaan kon wekken.

En intussen lag de heer «Houston Jr.» nog maar altijd op de slede, na te zijn voortgetrokken door zijn eigen honden, zonder dat hij er veel van gemerkt had ! Hij was zoeven pas bij kennis gekomen en nauwelijks had Raffles dit gezien of hij zei tot Brand :

— Maak zijn armen nu maar los en ontdoe hem van die zak.

Brand trad dus op de slede toe, maakte het touw om de zak los, trok die over het hoofd van de gevangene en nog zelden had Brand de gelegenheid gehad een gelaat te zien, dat getuigde van zoveel verblufte verbazing als dat van Oscar Houston.

Hij keek eerst Brand aan, liet toen zijn blikken langs zijn gebonden handen naar zijn gekluisterde enkels gaan en tenslotte vielen zij op zijn honden, die niet veel aandacht aan hem schonken, maar rustig bijeen lagen.

Hij wilde reeds iets zeggen, toen zijn ogen, die hun dwaaltocht nog niet beëindigd hadden, een hem wel bekend kistje in het vizier kregen, dat hem deed opspringen waar hij zat.

Hij gromde wat voor zich heen en toen scheen de volle betekenis van wat hij zag, pas goed tot hem door te dringen. Hij uitte een vloek en vroeg nors:

— Wat hebben jullie met Hazel uitgevoerd? Waar is zij?

— Vermoedelijk waar zij een uur geleden nog was! antwoordde Brand heminnelijk. Wat haar verdere plan is, is niet, dat weten wij niet. Ik denk echter wel dat zij moeite zal doen, je achterna te reizen, vriend Houston.

— Maar jullie hebben mijn honden gestolen! schreeuwde de valspeler woest.

— Ongetwijfeld, al is stelen een wel wat groot woord! gaf Brand glimlachend toe. Laten wij zeggen, dat wij ze geleend hebben! Het is waar dat madame Hazel ze niet kan gebruiken en het zal haar vrij lastig vallen, zich weer met u in verbinding te stellen! Ik geloof echter niet dat dit nodig is! Bedriegen de voortekenen niet, dan zit gij binnen een paar dagen veilig en wel opgesloten in een der gevangenissen verder naar het Zuiden.

Houston zei niets. Hij begreep maar al te goed, dat hij de partij had verloren, voor het ogenblik tenminste.

Hij wierp nog eens een blik op het kistje en liet zich zwijsend bevrijden

van de koorden, die zijn armen op zijn rug hadden bijeen gehouden.

Brand overtuigde zich dat er geen enkel wapen in de nabijheid van de schurk te vinden was en gelastte hem bars op dezelfde plaats te blijven en zich niet te verroeren. Toen bemoeide hij zich weer met zijn vuur.

Raffles lag daar nog altijd neergewield en en wreef met kracht de gezwollen enkel, terwijl de reus zich uit alle macht moest bedwingen, om het niet uit te schreeuwen van pijn.

Een paar malen schudde Raffles het hoofd en eens zei hij verwijtend:

— Hoe dom van je, James, niets te zeggen! Je hebt het daardoor veel erger gemaakt! Ik vrees dat je de eerste uren volstrekt niet zult kunnen lopen. Ga dus op de slede zitten!

— Maar Mylord... dat gaat toch niet! riep Henderson wanhopig. Meer dan honderd kilo, op die slede!

— Het moet James! hernam Raffles streng en wij hebben een extra span honden.

Houston had vreemd opgezien bij het horen van de titel. Hoe had hij het nu? Was die sportman, die rijke Engelsman van adel? Waarom noemde dan de een hem graaf en de ander weer eenvoudig mijnheer? Daar scheen iets achter te zitten! Nu, op het ogenblik had hij weinig aan die wetenschap, maar wie weet, kon hij er later nog wel zijn voordeel mee doen.

Henderson strompelde op de slede toe, woedend op zich zelf en gesteund door Raffles en Brand. Het was duidelijk te zien, dat hij hevige pijn uitstond. Alle kleur was uit zijn gelaat weggeveken.

Alles werd haastig weer ingepakt en op een korte kreet van Raffles sprongen de honden weer op en trokken aan. En het was maar al te duidelijk te bemerken, dat het zware gewicht van Henderson meetelde!

Zij waren nog geen honderd meter gegaan of Raffles deed de slede weer stilstaan en beval kortaf:

— Charles, maak de voeten van de gevangene los. Wij kunnen dat dode gewicht niet nutteloos meeslepen! Mijnheer zal ons het genoeg doen, te lopen, even als wij!

— Zal ik zijn handen binden?

— Niet nodig! gaf Raffles ten antwoord. Mijnheer Houston zal niet op de loop gaan, als ik hem verklaar, dat wij hem dadelijk een kogel achterna

zouden zenden, die hem waarschijnlijk nog wel zou inhalen!

Houston zei geen woord, toen Brand de dikke touwen om zijn enkels lossneed. Hij liet zich van de slede glijden, strekte een paar maal zijn benen uit, en keek toen eens achterom, over de vlakke heen, in de richting van de nederzetting. En Houston glimlachte.

HOOFDSTUK VI.

TUSSEN TWEE VUREN

Die gehele dag trok de kleine karavaan verder. Het weder was zeer afwisselend. Tegen twaalf uren in de middag begon de barometer eensklaps te dalen, de temperatuur werd zachter en bijna twee uren lang sneeuwde het onophoudelijk, zodat de mannen een toevlucht moesten zoeken in de luwte van een hoge rots. Zij maakten van een gedwongen rust gebruik om te eten en de voet van Henderson opnieuw te behandelen. Gelukkig begon de swelling al af te nemen, een paar dagen nog en Henderson zou weer de oude zijn, tenminste wanneer hij zich nu niet inspande.

Toen hield de bui even plotseling op, als zij begon, de wolken trokken weg, de hemel werd van een flets ijlblauw en de thermometer begon weer te dalen, totdat hij 33° onder nul wees.

Houston had zich al die tijd zwijgend afgezonderd gehouden. Het was duidelijk dat hij ieder denkbeeld om te ontvluchten had prijsgegeven.

's Avonds kreeg hij een afzonderlijke tent, zodra het kamp was opgeslagen tussen de kale bomen van een dicht bos en Raffles en Brand namen de voorzorg ieder om beurten te waken, want zij wisten wat zij voor vlees in de kuip hadden.

Het was een zenuwslopende karwei en Brand hoopte van harte, dat zij de kerel spoedig kwijt zouden zijn.

Wat hem betrof, had Raffles hem gerust mogen achterlaten. De kerel zou toch zeker vroeg of laat zijn leven aan de galg eindigen!

De tweede dag werd het kamp opgeslagen aan de voet van een bergketen. Eigenlijk was het niet meer dan 'n heuvelreeks, want de hoogste terreinverhevenheid mat zeker niet meer dan een paar honderd meter. Alles was onder de sneeuw bedekt en slechts hier en daar staken wat sprietjes van kale bomen omhoog.

Het was een troosteloze plek, maar er was geen keus, want een bos was ver te zoeken en zo waren de reizigers wel verplicht, de voorraad hout aan te spreken, die zij uit voorzorg hadden meegenomen. En bovendien hielden de heuvels althans voor een deel de snijdende wind tegen.

Henderson was de laatste die zou waken. De nacht was zeer donker. Het scheen dat er opnieuw een storm ging opsteken. De reus was zo zuinig mogelijk met het hout, maar hij kon toch niet beletten, dat het vuur uitdoofde, nog voor de dag was aangebroken. En twee uren zat hij daar, voor de tent, in zijn dikke pels gewikkeld, zonder een klacht te slaken en nu en dan opstaande om wat heen en weer te lopen en zijn voet te proberen. Het was nog wel twee uren voor de tijd, waarop hij Raffles en

Brand zou moeten wekken, toen hij op zeer verre afstand een lichtschijnsel meende te zien. Het bevond zich in Noordelijke richting, een weinig naar het Oosten toe.

Henderson keek scherp uit, maar het schijnsel bleef op dezelfde plek. Het was onmogelijk te zeggen, hoever het weg was, maar dit durfde hij met zekerheid verklaren, dat het een kampvuur moest zijn.

Koud tot op het gebeente, ondanks zijn dikke pelzen, begon Henderson weer heen en weer te lopen, zeer verheugd, dat de zwelling van zijn enkel bijna was verdwenen en dat hij de slede niet meer met zijn gewicht behoefde te bezwaren en ondertussen dat schijnsel voortdurend in het oog houdend. Hij vroeg zich af wie de lieden daarginds waren en gromde wat voor zich heen. Toen hij plotseeling de flap meende te zien bewegen van de tent, waarin Houston alleen sliep. Hij trad er vlug op toe, na uit voorzorg zijn revolver te hebben getrokken en sloeg de tentflap een weinig terug. Hij zag Houston liggen, slapend op zijn buik, met het hoofd op zijn elleboog.

Dat kwam hem verdacht voor, want hij had er op durven zweren dat het doek van de tent bewogen had en dat moet door een mens teweeg zijn gebracht, want het was volkomen windstil, op dat ogenblik.

Henderson liet zijn blikken wanstouwend rondgaan, maar hij kon in de duisternis, die langzaam voor het licht begon te wijken, niets bijzonders onderscheiden. Hij liet het tentdoek weer vallen, begaf zich naar de overblijfselen van het vuur die althans nog een weinig warmte verspreidden en strekte zich daar op een deken uit, maar zo, dat hij onopvallend de tent van Houston in het oog kon houden.

Toen hield hij zich, alsof hij sliep, alsof de vermoënis en de koude hem tenslotte overrompeld hadden. Hij kon ongeveer een kwartier zo gelegen hebben, nu en dan zacht snurkend, toen hij heel duidelijk de flap

van Houston's tent opnieuw zag bewegen. Hij bleef echter kalm wachten, wat er verder zou gebeuren, tot dat hij iets zag, dat hem bliksemsnel deed handelen.

Want uit de opening van de tent kwam iets te voorschijn, dat er uitzag als een heel gewoon, prozaisch potlood, maar dat zeer waarschijnlijk een pijl was! Bliksemsnel wierp Henderson zich achteruit en op hetzelfde ogenblik klonk er een zacht fluitend geluid en de pijl ging rakelings over hem heen en bleef al veertig meters verder trillend in de sneeuw steken.

Alles was zo stil gegaan dat zelfs de honden er niet door gewekt werden, maar van dit ogenblik af werd het tamelijk roerig in het kamp.

Henderson was met een paar sprongen bij de tent, rukte ze open en greep Houston met zijn vreselijke vuist in de nek en trok hem naar buiten. De kerel hield nog een soort primitieve boog in de handen, nauwelijks een halve meter lang en van taai esdoornhout gemaakt. Hij trachtte zich nog even te verzetten tegen Henderson, maar evengoed kon een terrier trachten, zich te verweren tegen een leeuw. De reus hield hem op de grond gedrukt en begon naar een touw te zoeken om hem weer te binden, toen Raffles, nog bezig met zijn pels dicht te knopen, uit zijn tent kwam kruipen en op gedempte toon vroeg:

— Wat was dat, James? Wat gebeurde er?

— Dat is meer dan ik kan zeggen, Mylord, maar wel weet ik, dat deze schurk op mij geschoten heeft! En dan, er brandt ergens een vuur op de vlakte.

Raffles tuurde even in de aangeduide richting en zag, ofschoon de schemering begon aan te breken, nog tamelijk duidelijk het schijnsel van een zeer groot vuur; hij raamde de afstand op nauwelijks twee kilometer.

— Laat die man los en tracht die pijl te vinden zei hij kortaf. Wees gerust, ik heb hem in bedwang! Hij zal ons niet ontsnappen!

Met tegenzin en een waarschuwend gebrom liet Henderson de kerel los en ging zoeken. Het duurde enige tijd voor hij de pijl gevonden had. Het was eenvoudig een rechte tak van een ijzerhoutboom, ongeveer twee voet lang, aan het ene einde gepunt en aan het andere voorzien van een paar vleugelschachten van een die dag geschoten sneeuwhoen. Hij kwam er dadelijk mee op Raffles toelopen, die de pijl aandachtig bekeek, vooral de punt en toen langzaam zei:

— James, je bent de dood ternauwernood ontsnapt, de punt van deze pijl is vergiftigd! De lasse schurk moet het in zijn zakken hebben gehad en het goed werkt zo snel, dat je als het ware onmiddellijk verlamd zou zijn en geen kreet had kunnen slaken!

Raffles wierp de pijl vol verachting op het uitgebrande vuur en zei tot Houston, die nog niets gezegd had:

— Je verdiende, lasse schurk, dat ik je hiervoor een kogel door je hersens schoot, maar op die wijze wil ik mijn handen niet aan je bezoedelen. Die lieden daarginds zijn natuurlijk je vrienden. Je had eerst de schildwacht willen vermoorden en dan stil naar hun toe willen sluipen, om hun de plek te gaan verraden, waar wij ons nu bevinden?

Hij kreeg geen antwoord. Houston zag hem alleen maar aan, met ogen, die nu brandden van haat en wraakzucht. Raffles boog zich over hem heen en begon nu zorgvuldig zijn zakken te doorzoeken. Hij vond daar enkele toiletartikelen in, een zakspiegeltje en kam, scheerbehoefden in een lederen etui en tenslotte een blikken sigarettendoosje, dat met behulp van een plat elastiek goed gesloten werd gehouden.

Het bevatte weer een soort van zakje van zeemleer, dat gevuld was met een lichtgele zelfstandigheid, die er uitzag als vaseline. Raffles rook er even aan, en toen had hij zekerheid. Het was een van de sterkste plantaardige vergiften welke de Indianen ken-

nen vermengd met wat rendiervet. Hij sloot alles weer zorgvuldig, stak het doosje bij zich en beval toen:

— Ga mijnheer Brand wakker maken, James. Hij schijnt vast te slapen, maar mij moeten verder. De plek is hier te gevaarlijk. En als de Voorzienigheid niet gewild had, dat onze houtvoorraad naar ik zie te vroeg was uitgeput, dan zouden die schurkinginds ons wellicht reeds hebben overvallen! Wij moeten een plek opzoeken, waar wij ons beter kunnen verdedigen! Wat jou betreft, Houston, ik zou nog liever een adder in mijn onmiddellijke nabijheid dulden dan jou! Blijf hier, of ga je medeplichtigen tegemoet, het is mij onverschillig! Zij zullen ons spoor toch moeten vinden, zodra de dag aanbreekt en ik zou liever niet vechten, terwijl jij, sluipmoordenaar, achter mijn rug bezig was!

Zo spoedig mogelijk werden de honden aangespannen, de tenten werden afgebroken en ingepakt en de honden gevoederd.

Houston keek naar dit alles met een duistere blik en dicht opeengeklemd lippen. Toen zij gereed waren om heen te gaan trad Raffles op hem toe en zei, zonder dat het hem mogelijk was, die diepe afkeer in zijn stem te verbergen:

— Vaarwel, Houston! Ik hoop dat wij elkander op deze wereld niet meer zullen ontmoeten. Begeef je naar je vrienden. En mochten wij nog ooit tegenover elkander komen te staan, dan hoop ik voor goed met je af te rekenen, ofschoon je een eerlijke kogel niet waard bent en nauwelijks het eind touw om je aan op te knopen!

De honden werden aangedreven, en in het snel in kracht toenemende daglicht gleeed de slede over de hardbevoren sneeuw.

Nu en dan keek Brand om. Van het vuur was natuurlijk niet meer te bespeuren en men zag niets anders dan de gedaante van Houston, die daar onbeweeglijk bij het uitgedoofde vuur stond, de armen gekruist aan de voet

van de lange heuvel en met het ge-
laat in de richting van de snel naar
het Zuiden glijdende slede gekeerd.

Het duurde zeker wel een kwartier,
voor hij zich, nu als een heel klein
poppetje, omwendde en zo vlug hem
dit mogelijk was, naar het Noordoos-
ten begon te lopen.

Twee uren trokken de honden in
flinke vaart de slede over de sneeuw
voort. Het was het doel van Raffles,
als het mogelijk was, het grote bos te
bereiken, dat op nauwelijks twintig
mijlen afstand van Fort Joekon ligt.
En waar hij zich gemakkelijker tegen
de troep zou kunnen verdedigen, die
zeker alle krachten zou inspannen,
hem zo spoedig mogelijk te achter-
halen. Maar de dag bleef grauw en
de verwachte storm kwam tegen het
middaguur opsteken. Die storm ver-
hief zich, zoals duidelijk was te zien
door de kijker, op ongeveer drie of

vier mijlen voor hen. De sneeuw
dwarrelde daar tot hoog in de lucht
opgezweept door een soort van cy-
cloon zoals die ook wel over het zand
van de woestijnen strijkt en de lucht
daarboven was inktzwart. Wie zich
daar bevond, op die plek, was onher-
roepelijk verloren, want de vlakke
was er kaal en bood geen enkele
schuilplaats.

Na vijf minuten wist Raffles dat hij
onmogelijk in die richting zou kunnen
voorttrekken waar de hoos woedde.
Hij moest tot iedere prijs trachten,
hier ergens een schuilplaats te vinden,
hij kon alleen naar links uitwijken,
naar de kant van de Porcupine, want
rechts verbleven zich steile heuvels,
onbeklimbaar voor de honden.

En om één uur in de middag toen
zij stil hielden, moesten de drie man-
nen het zichzelf wel bekennen, dat
zij zich tussen twee vuren bevonden.

HOOFDSTUK VII.

IN DE KLAUWEN DES DOODS

Onmiddellijk gaf Raffles zijn korte,
duidelijke bevelen. De honden, die
zelden het gevaar schenen te begri-
pen, werden tegen de helling van de
dichtstbijzijnde heuvel opgedreven,
totdat de steilte daarvan verder gaan
onmogelijk maakte, ondanks de
krachtinspanning van Henderson, die
de slede voortduwde en zijn machtig
lichaam als rem deed werken.

De kleine troep stond stil op een
soort van plateau, nauwelijks twee
meter breed en wel dertig meter lang,
een soort van natuurlijke gaanderij,
die zich om de flanken van de heuvel
slingerde. Deze stond niet afzonder-
lijk, maar maakte deel uit van een ge-
heel, laag bergmassief.

Boven deze gaanderij rees de berg-
wand verder steil op, hier en daar
zelfs loodrecht, tot op een hoogte van
bijna tachtig meter. Ook hier was de
plek zeer gevaarlijk en men mocht

hier niet stilhouden, want de geweldi-
ge hoos, die daar kwam aanwervelen,
inktzwart, zou hen eenvoudig wegve-
gen, als met een monsterachtig grote
hand.

Maar Raffles was nu in het wilde
weg naar boven geklauterd! Zijn
scherp oog had daar beneden reeds
de duistere ingang gezien van een hol
in een flank van de heuvel en zij
stonden daar nu dicht bij.

Zo snel mogelijk werd de slede naar
binnen geduwd en de honden hielpen
ijverig mede, door hun instinct ge-
waarschuwd, dat hun leven gevaar
liep, als zij talinden. Binnen vijf minu-
ten waren allen binnen.

Het was nu stikdonker geworden,
en met een onbeschrijfelijk hevig tu-
mult trok de hoos voorbij, terwijl de
heuvel op zijn grondvesten schudde.
Zwijgend bijeengehurkt zagen de drie
mannen een ogenblik lang niets an-

ders dan het wilde gewarrel van sneeuw, die voorbij de opening van het hol gedreven werd. In de lucht klonk het als een onophoudelijke donder. Het was alsof machtige stemmen schreeuwden en krijsten. Het duurde slechts weinige seconden en toen trok plotseling de hoos in een geheel andere richting verder, zoals dat meermalen geschiedt, wanneer zulk een natuurverschijnsel op zijn weg een bergketen van enige betekenis ontmoet.

Raffles achtte het echter het verstandigst, nog enige tijd te wachten, voor de tocht zou worden voortgezet. Want het sneeuwde nog hevig en het zou gevaarlijk zijn, onder die omstandigheden verder te gaan. Fort Joekon lag op nauwelijks vier uren gaans verder in het Zuiden en men behoefde zich dus niet nodeloos aan gevaar bloot te stellen.

Een half uur later hield het sneeuwen even plotseling op als het was begonnen. Henderson was de eerste die opstond, zijn pijp stopte, zich uitrekte en langzaam naar de ingang drentelde, om eens een kijkje te nemen. Hij had nauwelijks de ingang bereikt, of hij wendde het hoofd terzijde om over zijn schouder iets tot Raffles te zeggen.

Op hetzelfde ogenblik klonk er een scherpe knal en de pijp van Henderson werd hem uit de mond geschoten door een schutter, die blijkbaar wist, hoe hij met een geweer moest omgaan. De reus bukte zich onmiddellijk, kroop zo snel als hij kon terug en zei laconiek, zich plat neerwerpend :

— Daar zijn zij, Mylord !

— Dan schijnt de hoos hen te hebben gemist ! zei Raffles kortaf. En zij moeten ons naar binnen hebben zien gaan ! Ik vrees dat de toestand plotseling zeer verergerd is, vrienden !

Hij lag nu stil en hief snel het hoofd boven de stenen rand op. In een flits zag hij de vlakke en op een afstand van nog geen zeventig meter een troep mannen, waarvan er juist enige zich losmaakten van de hoofdmacht snel

voortglijdend op hun sneeuwschoenen. Drie sleden stonden vlak bij elkaar. Daarachter waren een paar mannen neergeknield en dat waren zeker de scherpschutters van de troep, want al had Raffles zijn hoofd een ondeelbaar kort ogenblik opgeheven, zijn muts van otterbont werd onmiddellijk door een kogel doorboord, die zo vlak over zijn hoofd floot, dat zij de haren schroefde en als een felle zweeps slag de huid even raakte.

— Wel? vroeg Brand ongerust.

— De toestand is zeer ernstig, Brand ! antwoordde Raffles, met een diepe rimpel tussen de ogen.

Hij werd in de rede gevallen door een derde kogel, die zeker op goed geluk was afgevuurd en die de zoldering van het hol raakte, boven het hoofd van Brand. Zij gingen nog wat verder het hol in en Raffles vervolgde :

— De zaak is deze, Brand ! Wij zijn alleen veilig zolang wij op deze plek blijven ! Doet een van ons ook maar een stap naar voren, dan zijn daar beneden twee of drie scherpschutters klaar om ons een voor een neer te leggen. En zelfs een minder goed schutter zou nauwelijks kunnen missen, de afstand is gering en we steken duidelijk af tegen de witte sneeuw. Zelfs kruipende kan men de ingang niet naderen, zonder kans op een kogel !

En Raffles nam zijn muts af en toonde Brand de twee gaten.

— En de schurken hebben mijn pijp stuk geschoten, dat vergeef ik hun nooit ! riep Henderson woedend.

— Hoeveel zijn er? vroeg Brand bedrukt.

— Op zijn minst twaalf !

— Is het niet mogelijk, een uitval te wagen?

Raffles haalde slechts de schouders op en pas na enige ogenblikken zei hij :

— Dit hol komt uit op een natuurlijk portaal van twee meter breedte. Niemand van ons zou het levend kunnen betreden. Maar zelfs al was dat zo, dan zouden wij die gaanderij eerst

over een lengte van bijna acht meters moeten volgen, voor wij aan de plek komen, waarlangs een afdaling mogelijk wordt. Overal elders is de helling te stijl. Wij zouden zelfs geen gelegenheid krijgen, het geweer aan de schouder te brengen! Voor een goed schutter betekent het niets, ons omver te schieten als de poppetjes in een schiettent. Ik zeg je, Brand er is geen spraak van, een uitval te doen. Het zou gelijk staan met zelfmoord. Zij zijn vlak tegenover de uitgang en twee of drie kerels hebben voortdurend hun geweer in de aanslag en de anderen zijn zo onbezorgd en zo zeker van hun zaak, dat zij lachend en schreeuwend rondlopen.

— Kunnen wij niet op hen schieten van achter uit het hol?

— Onmogelijk! Ga het zelf maar eens onderzoeken! Van staan is geen spraak, van knielen ook niet en zelfs al zou je liggend willen vuren dan nog zou je zo dicht bij moeten komen, dat je een kogel beet hebt, voor je zelf zoudt kunnen mikken.

— Sta je mij toe om het te proberen?

— Neen Brand, ik verbied het je ten stelligste antwoordde Raffles met stemverheffing. Daareven ben ik bijna getroffen en ik deed niet eens moeite een geweer aan de schouder te brengen. Wacht, ik zal je overtuigen! Gaat allen plat op de vloer liggen en kruip zover naar voren, als ik je zal zeggen.

De twee anderen gehoorzaamden. Raffles had een tentstok van de slede genomen, hing een geruite reispet op het einde, die van oorkleppen was voorzien en toen zij tot op een paar meter van de drempel waren gekropen stak hij de stok vooruit en de pet kwam even boven de stenen rand uit. Op hetzelfde ogenblik knalden er drie schoten, bijna tegelijk en de pet bewoog heftig.

Raffles trok de stok terug en toonde zwiingend de zes gaten in het hoofd-

deksel, alle drie de kogels waren er dwars doorheen gegaan!

Brand balde de vuisten in machte-loze woede. Hij begreep nu ook wel, dat zij evengoed dadelijk van de rots naar beneden konden springen dan zich aan de schoten van die knappe schutters bloot stellen. Na enige ogenblikken vroeg hij:

— Wat moeten wij doen?

— Hier blijven, totdat de duisternis invalt. En wij zullen onze slede en de honden wel in de steek moeten laten, want wij mogen niet het minste leven maken. Laten wij eten, want wij zullen er niet spoedig meer gelegenheid toe hebben! James, voeder ook de honden!

En de overval kwam ook, maar in een geheel andere vorm dan een van de drie mannen verwacht had, in een vreselijke vorm, die aan alles een einde scheen te zullen maken. Zij hadden juist allen geëten en er was niets gebeurd, toen een soort van geritsel Brand deed opzien. Tegelijkertijd werd het weinige licht in het hol nog meer verduisterd. Hij gaf een schreeuw en greep de arm van Raffles.

Voor de opening van het hol, langzaam draaiend, bewoog zich een zeer grote takkenbos, die voor tot achter brandde. Er stond een stijve wind, vlak op het hol en de dikke rook van de harsachtige takken drong onmiddellijk naar binnen.

Henderson was opgesprongen en greep de tentstok. Hij liep naar voren hoestend reeds, om de takkenbos weg te stoten, maar onmiddellijk blafte de geweren weer en hij hoorde het scherpe fluiten van de kogels vlak bij zijn oor. Hij wierp zich neer en trachtte zo de takkenbos te bereiken, maar de stok was niet lang genoeg en onophoudelijk knalden van beneden de schoten, alsof er een mitrailleur aan de gang was. Het was duidelijk dat de tegenstander al zijn krachten geconcentreerd had en ie-

dereen schoot, die maar een geweer kon vasthouden.

Intussen was het touw waaraan men van boven de takkenbos had neergelaten doorgebrand en de bos viel op de gaanderij neer, terwijl de dikke, zwarte rook naar binnen werd geblazen. En onmiddellijk volgde een tweede. Terwijl het geweervuur bleef ratelen. De honden, opgeschrikt uit hun slaap, begonnen woedend te blaffen, maar daar boven uit klonk de stem van Raffles, die luid beval:

— Laten wij het hol doorzoeken! Misschien is er nog een andere uitgang! Het regent kogels en wij kunnen daar bij de ingang niets utruchten.

Dadelijk namen allen hun zaklantaarns en gingen het hol verder binnen. Het was eigenlijk niets meer dan een lange gang, die zich nu eens versmalde, dan wer breder werd. Na omstreeks veertig meter verder te zijn gegaan, stuitten zij, de gang hield op!

De drie mannen keken elkander zwijgend aan. De lucht werd reeds moeilijk om in te ademen. Nog een kwartier en zij zouden in de rook gestikt zijn. Zij schenen hunne gedachten in elkanders ogen te lezen en Raffles en Brand knikten, toen Henderson vastberaden zei:

— Mij dunkt, Mylord dat het dan nog beter is, door een kogel te vallen! Het is geen dood voor mannen als wij zijn, om in de rook te stikken!

— Je hebt gelijk James! Neemt allen je geweren en dan naar buiten!

Maar juist toen zij dit wilden doen slaakte Brand een kreet. Hij had een zeer smalle en korte scheur in de wand menen te zien en wees er met een trillende vinger naar.

— Doof de lantaarns, dan kunnen wij beter zien! beval Raffles onmiddellijk.

De lantaarns werden gedoofd. Ja, het was zo, door een spleet van nog

geen halve centimeter breedte, die geen pink had doorgelaten, drong het daglicht! De wand was hier zeker tamelijk dun! Zonder iets te zeggen liep Henderson terug, nam een houwweel van de slede, bestemd om ijs stuk te slaan en begon aanstonds met alle kracht waarover zijn sterke armen beschikten, het rotsgesteente aan te tasten. De schilvers vlogen in het rond, terwijl Brand en Raffles de reus met hunne zaklampen bijlichten.

Binnen vijf minuten was het gat zo groot, dat men er zijn hoofd door had kunnen steken en gretig vulden de drie mannen hun longen met verse lucht. Na een kwartier van harde arbeid was het gat zo groot, dat zij er zich doorheen konden wringen. Zij bevonden zich hier op een soort plateau, omstreeks tien meter in doorsnede en waarop een paar nauwe doorgangen uitkwamen. Voorzichtig sloegen zij er een van in, waarvan de bodem sterk rees en plotseling, bij het omslaan van een hoek zagen zij, op nog geen twintig passen afstand twee kerels, die op hun buik lagen en waarvan er een aan een dun touw juist een brandende takkenbos omlaag liet. De tweede greep juist achter zich, om nog meer takken bijeen te binden en daarbij zag hij de drie mannen. Hij liet een luide waarschuwingskreet horen, sprong op en stak zijn hand naar zijn revolver uit. Henderson gaf er hem geen gelegenheid toe. Brullend van woede stormde hij op hem toe, greep de kerel in het middel, hief hem hoog boven het hoofd, en wierp hem naar omlaag. Met een gebroken nek bleef de bandiet liggen. De man met de takkenbos liet het touw schieten, sprong overeind en trok het lange brede mes uit de schede, maar voor hij kon toestoten had de reus hem van de grond gelicht en hem zijn vriend nagezonden.

Dit gehele voorval had nauwelijks enige seconden geduurd en toen men daar beneden begon te schieten had Henderson zich reeds plat op de

sneeuw neergeworpen. Het was onmiddellijk te merken dat de drie mannen zich nu in een gunstiger toestand bevonden, dan tevoren. Er lagen daarboven grillige rotsblokken en Brand, die scherpschutter, knielde onmiddellijk achter zulk een blok neer en begon te vuren. Het was raak, want een paar van de mannen vielen plat voorover als door de donder getroffen en de anderen trokken zich schreeuwend en vloekend achter de sleden terug en hun kogels sloegen plat tegen het rotsblok. Het gevecht kon omstreeks een half uur zo geduurd hebben en het zou zich misschien tot de avond hebben voorgesleept, als er niet plotseeling ontzet was komen opdagen.

Uit het Zuiden kwam een zeer talrijke patrouille der bereden politie onverhoeds aanstuiven. Het waren zeker wel vier en twintig man, met verse honden en goed gewapend. De bandieten, nu van twee kanten bestookt, gaven zich al rap gewonnen.

De drie mannen kwamen dadelijk van de rotstop afdalen en Raffles herkende onmiddellijk de sergeant, die de blauwjakken aanvoerde. Hij had reeds een maand geleden kennis met hem gemaakt in Fort Joekon. Het bleek dat Houston reeds geruime tijd werd gezocht, evenals zijn zogenaamde zuster en de toneelvader. Houston had een schot door de arm en was bijna dol van woede. Hij schreeuwde terwijl hij geboeid werd :

— Maar die kerel, die vreemdeling heeft mijn goud ! Hij heeft een zak stofgoud van minstens tien kilo ! Mag hij dat houden ? Hij heeft hem mij afgenomen !

— Is het waar, wat die kerel zegt, mijnheer ? vroeg de sergeant, zich tot Raffles wendend.

— De man fantaseert, zei Raffles rustig.

— Doorzoekt dan zijn slede, boven in het hol ! brulde Houston.

— Het spijt mij, mijnheer, maar dan zal ik genoodzaakt zijn, uw slede

de onderzoeken ! zei de sergeant afgemeten. Ik moet u zeggen dat het mij vreemd voorkomt, dat gij u van dat goud hebt meester gemaakt ! Dat bevalt mij niet erg !

— Spaar uw opmerkingen, sergeant en zoek de slede liever door ! zei Raffles hooghartig.

Brand luisterde verwonderd toe. Wat bezielde Raffles ? Natuurlijk werd de grote zak dadelijk ontdekt en dat zou hen in een zeer eigenaardige en gevaarlijke positie kunnen brengen ! Men zou Raffles wel niet geloven, als hij zei, dat hij het geld naar de politie had willen brengen !

De sergeant klom met drie man naar boven en de overigen gingen voort met het boeien van de gevangenen. Er bleken vier bandieten gedood te zijn, twee anderen waren zwaar, drie licht gewond en slechts drie anderen hadden geen schrammetje opgelopen. Allen, ook de lijken, werden naar de sleden gebracht en moesten daarin plaats nemen. Er verliep bijna een kwartier en toen kwam de sergeant weer te voorachijn, daalde de helling af, door zijn mannen gevolgd, saluerde voor Raffles en zei :

— Het spijt mij, mijnheer, mijn plicht schreef mij het onderzoek voor ! en wat jou betreft, Houston, het zal je geen goed doen, dat je de politie hebt opgehouden ! Er is geen korreltje goud op de slede te vinden, zo groot als een speldenknop ! Je zult het wel ergens hebben weggestopt en ik hoop het nog wel uit je te krijgen. Weg met het gespuis, mannen ! Kunnen wij u nog ergens mee van dienst zijn, mijnheer ?

— Ik dank je, sergeant ! zei Raffles glimlachend. Je hebt me de grootste dienst al bewezen door dat troepje bandieten te arresteren ! Van avond hoop ik je er in Fort Joekon nog voor te bedanken !

Eenige minuten later trok de politietroep met haar gevangenen weer weg over de sneeuw, zeer tevreden over de

vangst. En Raffles keek ze na, met een eigenaardige schittering in zijn ogen en toen begon hij langzaam de helling te beklimmen en ging het hol binnen, waar de honden hem met een vrolijk geblaf ontvingen!

— Wil je me nu eens eindelijk zeggen, wat dat betekent? barstte Brand uit. Waar is het stofgoud? Je hebt toch een zak van enige kilo's niet in de kleren kunnen verbergen?

— Neen Brand, dat zou onmogelijk zijn geweest! antwoordde Raffles glimlachend.

— Heb je hem dan weggeworpen?

— Een fortuin van dertig duizend dollars? Zo dwaas was ik niet!

— Maar waar is het dan? De hele slede is onderst boven gehaald!

Raffles antwoordde niet, maar wees, terwijl zijn ogen tintelden, met een breed gebaar naar de geuwende,

verzadigde honden. Toen zei hij langzaam:

— Het goud is in de honden, Brand!

— In de honden? stotterde Brand, hijgend van verbazing:

— Zoals ik zeg! Ik heb het fijne stofgoud vermengd met hun vis en veel traan en zij hebben het in hun geuwwhonger geslikt als godenspijs! Ik was op een afloop als deze voorbereid. Het zal Henderson heel gemakkelijk vallen, dat kostbare goud na verloop van enige uren in een afgelegen schuur van Fort Joekon weer te verzamelen! Ik denk dat een paar lepels wonderolie hem hierbij grote diensten zullen bewijzen!

Brand zei niets, maar hij zonk neer op de bodem van de grot en begon te lachen, zoals hij in lange tijd niet gelachen had.

De volgende aflevering bevat:

Onrust op Holderness Hall

